

ΕΡΓΟΝ ΕΣ ΑΡΧΕΣΟΥ ΙΩΝ ΣΑΥ ΠΑΥΛΟΥ - ΑΝΕΚΔΟΤΗ 20.1.15

ΤΕΥΧΟΣ

9

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

“ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ”

15

Δ/ΒΡΗΙΟΥ

1934

ΕΚΛΕΚ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

15/ΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

4

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Γεωργ. Πράτσια: ΘΥΣΙΑ ΣΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ
Ζ. Ζαχέν: Ο ΚΥΡΙΟΣ Χ!
Μιρ Άλλ Χαντίτ: ΕΝΑ ΡΟΔΑΛΟ ΚΟΡΜΑΚΙ ΤΗΝ
ΟΡΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ!...
Γιό ντε Μωπασσάν: ΤΟ ΣΥΠΝΗΜΑ

4

— ΠΕΡ
ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

Η ΔΑΚΡΥΟΠΟΤΙΣΜΕΝΗ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
(ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ)

— ΦΕΛΙΞ
ΚΑΙ ΠΙΒΑΡ

Ο ΡΑΚΟΣΥΛΛΕΚΤΗΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
(ΜΕΡΟΣ Α')

— ΜΩΡΙΣ
ΛΕΜΠΛΑΝ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΚΑΛΛΙΟΣΤΡΟ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ
(ΤΕΛΟΣ)

ΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ „ΠΥΡΣΟΣ” Α.Ε. - ΑΘΗΝΑΙ

μέ τὴν βασιλικὴ κορμοστασιά της, με τὸ σὰν ἀέρινο βάδισμά της καὶ τὴν μελωδική της φωνή, ποὺ τὸν μεθούσε.

Ἀπὸ τὸ πρῶτο ἐκεῖνο βράδῳ δέχτηκε νὰ συναντηθοῦνε τὴν ἄλλη μέρα καὶ νὰ γνωριστοῦνε καλύτερα. Ἔτσι ἔμαθε πῶς ζοῦσε μονάχη της, σὲ διάστασι με τὸν ἄντρα της, ἔνακ γέρο ποὺ ποτέ του δὲν τὴν εἶχε νοιώσει καὶ ποὺ δοσμένος στὶς δουλειές του δὲν φρόντιζε παρὰ πῶς ν' αὐξήσῃ τὴ μεγάλη του περιουσία. Ἦταν ἀληθινὰ δυστυχισμένη, χωρὶς συγγενεῖς, καὶ ὑπέφερε στὴν ἀρχὴ ὅλες τίς ἰδιοτροπίες τοῦ πατρός της γιὰ νὰ μὴ βρεθῇ ξαφνικὰ στὸ δρόμο. Τὰ εἴκοσι πέντε χρόνια της μαραινότανε κοντὰ στὸν ἄνθρωπον αὐτό, τὸν σχεδὸν ἐξηντάρη, ποὺ τὴν εἶχε πικρυντεῖ ἀπὸ κακπρίτισο καὶ ποὺ δὲν μπορούσε νὰ τῆς δώσῃ καμμιάν ἱκανοποίησι, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὕλική. Ἡ Λένα γρήγορα κατάλαβε πῶς τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ ἔτσι τὴ ζωὴ της. Κι' ἔκανε ὅ,τι κάνουν ὅλες. Βρῆκε ἐραστή. Μὰ γρήγορα τὸν ἐδιώξε, γιὰτὶ καὶ σ' αὐτὸν δὲν εἶχε ἀνακαλύψει κανένα προτέρημα. Τότε, ἀηδιασμένη ἀπὸ τὴν κούφια ζωὴ της, ρίχτηκε στὸ γλέντι ἱκανοποιώντας κάθε παροδική, ἰδιοτροπία της. Ὁ ἄντρας της, μὴ θέλοντας νὰ προκαλέσῃ κοινωνικὸ σκάνδαλο, αὐτὸ δὲν πῆγαινε οὔτε στὴ θέση του, οὔτε στὴν ἀξιοπρέπεία του, ζοῦσε τώρα χωριστά, ἀλλὰ πάντα ἐξακολουθοῦσε νὰ παρέχῃ στὴ γυναῖκα του κάθε ὕλική εὐμάρεια.

Ὅταν ἡ Λένα γνωρίστηκε με τὸν Παῦλο, κατάλαβε πῶς αὐτὸς ἦταν ὁ ἄντρας ποὺ τόσο καιρὸ ὤνειρευόταν. Πραγματικὰ ὁ νέος εἶχε ξετρελλαθῆ μαζὶ της. Ἔνα ὀλόκληρο μῆνα ποὺ ἔβγαϊναν κάθε μέρα μαζὶ ζοῦσε με τὸν πόθο νὰ κἀνὴ δική του τὴν ὄραία γυναῖκα. Αὐτὴ ἀντιτεκεόταν πάντα. Εἶχε τὸ σχέδιό της, ἕνα σχέδιο ποὺ ξαφνικὰ τῆς ἦρθε στὸ νοῦ κάποιου βράδῳ ποὺ με νωχέλεια ἦταν στὸ κρεββάτι της ξαπλωμένη. Ὁ Παῦλος θὰ τὸ ἐκτελοῦσε. Δὲν μπορούσε ν' ἀμφιβάλλῃ γι' αὐτό. Δὲν ἦταν πιά παρὰ ἕνα παιγνιδάκι στὰ χέρια της καὶ κάθε μέρα ποὺ περνοῦσε ἀναβε περισσότερο ὁ ἀνικανοποίητος πόθος του.

Ἔτσι τὸ προηγούμενο βράδῳ ποὺ ἐκεῖνος τὴν ἰκέτευε νὰ τοῦ παραδοθῇ πιά κι' αὐτὴ τὸν προκαλοῦσε μισόγυμνη, τοῦ ἐξήγησε τὸν τρόπο ποὺ θὰ τὴν ἔκανε δική του. Στὴν ἀρχὴ φαντάστηκε πῶς ἤθελε ν' ἀστεϊευθῇ καὶ γέλασε με τὴν πρότασί της. Μὰ ὅταν εἶδε πῶς αὐτὴ ἐπέμενε στὰ σοβαρὰ, τότε ἔνοιωσε φρίκη καὶ θέλησε νὰ φύγῃ μακριὰ ἀπὸ τὴ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ τὸν ἔφερνε στὸν ὄλεθρο. Θέλησε νὰ φύγῃ, μὰ δὲν μπόρεσε. Μιὰ δύναμι ἀκατανίκητη, μιὰ μοῖρα τυφλή, τὸν ὑπνώτιζε, τὸν κρατοῦσε αἰχμάλωτο κοντὰ της. Ἐκεῖνη ἀδιάφορη, καπνίζοντας, καὶ κινῶντας με νωχέλεια τὰ πόδια της, ἀφήνοντας ἐπίτηδες μισόγυμνο τὸ στήθος της, τὸν κύτταζε στὰ μάτια περιμένοντας μ' ἀγωνία τὴν ἀπάντησί του. Ἐπὶ τέλους ὁ πόθος του τὸν εἶχε λυγίσει καὶ εἶχε δεχθῆ.

Ὅλ' αὐτὰ τοῦ ἐρχόντανε ἀπόψε στὸ μυαλό του, καθὼς προχωροῦσε μέσα στὴν πνιγρὴ νύχτα. Δυὸ-τρία σπίτια ἀκόμα καὶ θὰ ἔφθανε. Ὅσο πλησίαζε ἕνας ἀόρατος φόβος τὸν κυρίευε. Μὰ ὅταν στάθηκε κάτω ἀπὸ τὰ χαμηλὰ παράθυρα, ἔνοιωσε πῶς ἦρεμο τὸν ἑαυτό του. Τὸ σπίτι ἦταν βυθισμένο στὴ σιωπή. Ἐπρεπε ὅμως νὰ κἀνὴ γρήγορα, γιὰτὶ οἱ ὄρες κυλοῦσαν καὶ μπορούσε νὰ τὸν προφτάσῃ ἡ αὐγή. Μὲ μιὰς λησμόνησε κάθε ταραχὴ του, κάθε τύφι του, καὶ μὴ βλέποντας προστὰ του παρὰ μονάχα τὸ σκοπὸ του, σκάρφάλωσε στὸν

τοῦχο κι' ἔφθασε στοῦ παράθυρο. Τί θά χρησιμοποιοῦσε; Οὔτε ὁ ἴδιος δὲν ἤξερε. Ἐφάξε τις τσέπες του καὶ εἶδε πῶς καὶ τὰ δυὸ ἀντικείμενα βρισκότανε ἐκεῖ.

Μὲ πείσμα καὶ ἐπιμονὴ καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴν ὥρα μπόρεσε ν' ἀνοίξη τὸ ἓνα πατζούρι. Εὐτυχῶς τὰ τζάμια ἀπὸ μέσα ἦταν ἀνοιχτά. Ἡ τύχη τὸν βοήθησε. Ἀνάλαφρα, μ' ἓνα πήδημα, βρέθηκε στὴν κρεββατοκάμαρα. ἤξερε πῶς αὐτοῦ κοιμῶταν ὁ γέρο-Μακρῆς, γιατί μέρους τώρα τριγυνοῦσε ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ εἶχε μάθει κάθε λεπτομέρεια.

Ὁ Παῦλος Βεργῆς ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του ἀπόλυτο κύριο. Μονάχα ἡ ἰδέα πῶς τὴν τελευταία στιγμὴ θά μπορούσε νὰ λιποψυχήση, δεκαπλασίαζε τὰ δυνατά του. Στάθηκε ν' ἀκούσῃ. Ἐνα ἑλαφρὸ ροχαλητὸ διέκοπτε τὴν ἡσυχία πού βασιλευε παντοῦ. Ψηλαφητὰ πλησίασε στοῦ κρεββάτι. Μέσ' στοῦ ἀμυδρὸ φῶς πού ἐρχόταν ἀπ' ἔξω, εἶδε τὸ γέρικο πρόσωπο. Ἦταν τόσο παραδομένο στὸν ὕπνο, πού φάνταζε σὰν νεκρὸ. Ἐβαλε τὸ χέρι του στὴν τσέπη κι' ἔπιασε τὸ μαχαίρι. Ἦταν ἔτοιμος νὰ τὸ καταφέρῃ στοῦ θῦμα του, ὅταν στάθηκε. Ἄν δὲν τὸν πετύχαινε μὲ τὴν πρώτη; Τότε τί θά γινόταν; Στὴν ἄλλη τσέπη εἶχε τὸ περιστρόφο, μὰ σκέφθηκε πῶς ὁ κρότος τῆς σφαίρας θά μπορούσε νὰ ζυπνήσῃ τοὺς ὑπηρετάς ἢ τοὺς γέιτονας. Τί τὰ ἤθελε λοιπὸν μαζί του αὐτὰ τὰ ὄπλα, πού ὅλη τὴ νύχτα ἀπόψε τοῦ ἔκαιαν τὰ σωτικά του; Σὰ χαμένος, μὴ ξέροντας τί κάνει, ὤρμησε στοῦ γέρο-Μακρῆ. Δυὸ χέρια ἄδραξαν τὸ λαιμὸ του, δυὸ χέρια δυνατὰ σὰν τανάλιας, πού σφίγγανε, σφίγγανε τὸ γέρικο σῶμα, ὥρα πολλή, ὡς ὅτου κι' ὁ τελευταῖος σπασμὸς ἔπαψε. Σὰν εἶδε, μέσα στοῦ χάραμα πού ρόδιζε, τὸν νεκρὸ, ἀνατριχίλα ἔλουσε τὸν ἑαυτό του. Φοβισμένος, τρελλός, πήδησε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ βρέθηκε στοῦ δρόμο. Στάθηκε μιὰ στιγμὴ, κύτταξε πίσω, κι' ἔπειτα ἄρχισε νὰ τρέχῃ.... Ὁ πρῶτος πετεινὸς λαλοῦσε.

II

Τρεῖς μέρες εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴ δολοφονία τοῦ Μακρῆ, κι' ὅμως, παρ' ὅλες τους τις ἔρευνες, οἱ ἀρχές δὲν εἶχαν ἀκόμα ἀνακαλύψει τὸν ἔνοχο. Ἡ χίρα Μακρῆ, πού μὲ τὸν αἰφνίδιο θάνατο τοῦ ἀνδρός της κληρονομοῦσε τὴ μεγάλη του περιουσία, δείχτηκε στὴν περίστασι αὐτὴ λυπημένη τόσο, ὅσο τῆς τὸ ἐπέτρεπε ἡ κοινωνικὴ της ἀξιοπρέπεια. Ὅταν τῆς ἀνήγγειλαν τὸ τραγικὸ γεγονός, πού τὸ περίμενε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ, προσποιήθηκε τόσο καλὰ τὴν ἀπελπισμένη, πού οἱ γνωστοὶ της πίστεψαν στὴν εἰλικρινεία της, καὶ μάλιστα ἀπόρησαν πῶς μιὰ γυναῖκα, τόσο νέα καὶ τόσο ὁμορφή, ἦταν δυνατὸ νὰ εἶναι ἀκόμη ἀφρωσιωμένη σ' ἓνα γέρο πού τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει. ἤξερε νὰ παίξῃ τόσο καλὰ τὸ ρόλο της, ὥστε στὴν κοινωνία ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού ζοῦσε χάρια ἀπὸ τὸν ἀντρα της εἶχε καταφέρει νὰ περνᾷ γιὰ θῦμα, πρὸ καλῶντας ἔτσι τὴν συμπόνια καὶ κρύβοντας μὲ τὸ δυστυχισμένο ὕφος της κάθε της παραστράτημα.

Τρεῖς μέρες ὀλόκληρες εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸ χαρούμενο γι' αὐτὴν γεγονός, κι' ὁ Παῦλος δὲν εἶχε φανῆ. Μὰ ἀπόψε, ξαπλωμένη πάνω στοῦ ντιβάνι, ἡ Λένα Μακρῆ εἶχε τὸ προαισθημα πῶς ὁ δολοφόνος τοῦ ἀνδρός της θά ἐρχό-

ταν νὰ ζητήσῃ τὴν ἀμοιβή του. Δὲν ἔνοιωθε καμμιά φρίκη γι' αὐτό, ἔχοντας πάντα ὡς ἀρχὴ στὴ ζωὴ της πὼς κάθε μέσο εἶναι ὀρθὸ ὅταν πρόκειται νὰ φθάσῃ κανεὶς στὸ σκοπὸ του. Κι' ὁ δικὸς της σκοπὸς ἦταν νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ ἓναν ἄντρα πού τὸν μισοῦσε καὶ νὰ κληρονομήσῃ τὴν τρανὴ περιουσία του. Αὐτὸ τώρα τὸ εἶχε κατορθώσει κι' ἔνοιωθε μέσα της μὴν ἄγρια χαρὰ. Καὶ συλλογιζόταν ἀκόμα πόσο θάπρεπε ὁ Παῦλος νὰ τὴν ποθῇ καὶ νὰ τὴν ἀγαπᾷ, ἀφοῦ γιὰ χάρι της εἶχε καταντήσῃ ἓνας ἐγκληματίας. Χαμογέλασε μὲ φιλαρέσκεια. Καὶ σκέφθηκε πὼς παραδίδοντας τὸ κορμί της στὸν ἄνθρωπο πού τὴ λάρρευε, ἱκανοποιῶσε μιὰν ἰδιοτροπία της καὶ πλήρωσε φθηνὰ τὴν ἀπολύτρωσί της. Ἐγώστρια, φιλήδονη, γεμάτη αἰσθησιασμό, ἤξερε καλὰ πὼς δὲν ἔνοιωθε οὔτε τὸ παραμικρὸ αἰθῆμα γιὰ τὸν Παῦλο καὶ πὼς γρήγορα θὰ τὸν ξεχνοῦσε γιὰ νὰ ριχτῇ στὴν ἀγκαλιὰ κάποιου ἄλλου, πού κι' αὐτὸν πάλι θὰ τὸν παρατοῦσε. Εἶχε γεννηθῆ, τώρα πιά τὸ καταλάβαινε, γιὰ τὴν ἀπόλυτη ἡδονή, καὶ γιὰ τὴν ἱκανοποίησι κάθε παράξενης ἐπιθυμίας της. Ἀπόψε ἡ νύχτα ἦταν γλυκειά. Πλησίαζαν οἱ δέκα. Ἡ Λένα περίμενε. Σὲ λίγη ὥρα τὸ κουδοῦνι χτύπησε κι' ὁ Παῦλος Βεργῆς μπῆκε στὸ σαλόνι. Ὅταν τὸν ἀντίκρυσε, ἡ Λένα ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του καὶ φιλώντας τον θερμὰ στὸ στόμα, τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὴ θυσία πού εἶχε κάμει γιὰ αὐτήν. Ἀκίνητος, ἀμίλητος, τὴν κύτταζε. Πὼς μπορούσε νὰ ἦταν τόσο ἀναίσθητος; Τὴ στιγμὴ αὐτὴ αἰσθανόταν πὼς ἴσως τὴν μισοῦσε. Μὰ ἦταν τόσο ἥρεμη, τόσο ὁμορμη, πού μπροστά της ἔνοιωσε τὸν ἑαυτὸ του ἓνα κουρελάκι. Ἐαφνικὰ τὴν ἀρπαξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ μ' ὄλη τὴ φρίκη πού τοῦ προξενούσε, κόλλησε ἀχόρπαγα τὰ χεῖλη του στὰ δικά της. Τὴν ἔσερνε πρὸς τὸν τιτάνι, ὅταν ἐκείνη τοῦ ξεγλίστρησε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τοῦ ψιθύρισε: «Στάσου... ἔχει ἀκόμα...»

Στάθηκε ἀναυδὸς, περιμένοντας μὲ φόβο τί θὰ τοῦ ἔλεγε. Τί ἄλλο πάλι εἶχε σοφισθῆ τὸ μυαλό της; Μὰ ἠσύχασε ὅταν τοῦ εἶπε γλυκά:

— Περίμενε, θὰ σὲ φωνάξω... στὴν κρεββατοκάμαρά μου.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο τὸν δέχτηκε στὸ εὐρύχωρο δωμάτιο, ὅπου τόσοι ἄλλοι ἔραστοι εἶχαν περάσει. Μέσα στὸ λιγοστὸ φῶς πού ἐπεφτε ἀπὸ δυὸ φορητὲς λάμπες μὲ ἀμπαζούρ, τοποθετημένες ἡ μία κοντὰ στὸ κρεβάτι, σ' ἓνα τραπέζακι, κι' ἡ ἄλλη στὴν τουαλέττα, διέκρινε τώρα πὼς ἡ Λένα εἶχε φορέσει μιὰ φαρδεῖα χρωματιστὴ ρόμπα.

— Ἐλα... ἔλα... ψιθύρισε λιγωμένα.

Ἐκεῖνος πλησίασε νοιώθοντας ἓναν παράξενον φόβον, μὰ καὶ μιὰ ἀκατανίκητη ἡδονή, πού τὸν κυριεύει.

— Δὲν σοῦ προξενῶ φρίκη; ρώτησε σιγά.

— Ἐλα... ἔλα... εἶπε ἐκείνη ξανά.

Ἦταν τώρα κοντὰ της καὶ τὴν κύτταζε μέσα στὰ μάτια. Ἐαφνικὰ τῆς ἀρπαξε τὰ χέρια καὶ τῆς τᾶσφιξε μ' ὄλη του τὴ δύναμη.

— Πονῶ... μὴ... ἔκανε ἐκείνη.

Τότε τὴν ἀγκάλιασε κι' ἔνοιωσε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴ ρόμπα τὸ θεσπέσιο κορμί της. Σὰν τρελλὸς τὴν ἔγδυσε καὶ μέσα στὸ ἡμίφως ἔλαμψε ἡ γύμνια της. Δὲν χόρταινε νὰ τὴν κυττάξῃ καὶ νὰ τὴν φιλῇ παντοῦ. Ἦταν ἀληθινὰ ὠραία. Τὰ μέλη της ἦταν συμμετρικὰ καὶ κάθε γραμμὴ της εἶχε μιὰν ἀνεπίπτωτη ἀρμονία. Τὰ δυὸ της στήθη σάλευσαν ἀπὸ φρικίασι ἡδονικῇ καὶ ἔτσι,

δλόγυμνη, καθώς κουλουριαζότανε πάνω του, καθώς τὸν ἔσφιγγε, ἔνοιωθε μέσα του πῶ; γιὰ ν' ἀπολαύσῃ αὐτὴ τὴ γυναῖκα θὰ μπορούσε ξανά νὰ ἐγκληματήσῃ. Τὸν κρατοῦσε αἰχμάλωτο μὲ τὴν ἀκόλαστη ὁμορφιά της, τὸν σαγγήνευε μὲ κάθε γωνιὰ τοῦ κορμιοῦ της καὶ κεῖ ποὺ παράφορα τὴν ἀγκάλιαζε, τοῦ ἔρχοταν ἡ ἐπιθυμία νὰ τὴν ἀρπάξῃ καὶ νὰ τὴν δείρῃ, νὰ τὴν δείρῃ ἔως ὅτου τὴν δῆ νὰ βογγᾶ ἀπὸ πόνο κι' ἀπὸ ἡδονή.

Τόσο ἦταν ζετρελλαμένος, ποὺ μιὰ στιγμή μέσα στὸ ἐρωτικὸ του παραλήρημα τῆς ἐδάγκασε δυνατὰ τὸ στῆθος καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Φόνισσα... Ἐσὺ εἶσαι ἡ φόνισσα...

Μ' ὄλο τὸν πόνο ποὺ ἔνοιωσε, ἐκείνη γέλασε πνιχτὰ καὶ τὸν ἔσφιξε περισσότερο. Μὴν ἀντέχοντας πιά τὴν ἔσυρε στὸ κρεβάτι καὶ κυλίστηκε πάνω μαζί της.

Τώρα εἶχαν ἡσυχάσει καὶ οἱ δύο τους. Ἐκείνη εἶχε ρίξει ἕνα σάλι πάνω της γιὰ νὰ σκεπάσῃ δῆθεν τὴ γύμνια της κι' ἐκεῖνος καθισμένος ἀντίκρου της τὴν κύτταζε.

— Λοιπόν, εἶπε, εἶσαι εὐχαριστημένος;

Ὁ Παῦλος κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Τί σκέπτεσαι; Γιατί δὲν μιλάς; Ξαναρώτησε.

— Τί θέλεις νὰ πῶ; Ἐκεῖ ποὺ ἔφτασα τώρα, τί μπορῶ νὰ πῶ;

— Κουτέ! εἶπε ἡ Λένα μ' ἕνα χαριτωμένο γέλιο.

Καὶ πρόσθεσε πειρακτικά.

— Τόσο πολὺ φοβάσαι τὴ φυλακή;

Ἐκεῖνος τὴν κύτταξε σὰν ἀπολιθωμένος.

— Μπᾶ, ξανάπε αὐτὴ, ποιὸς θὰ σ' ἀνακαλύψῃ; Μὰ τώρα, ἔκανε χαιδευτικά, γιὰ πές μου...

Τὸν εἶχε πλησιάζει καὶ τὸν ἀγκάλιαζε.

— Γιὰ πές μου, ὅτι ἔκανες δὲν ἦταν γιὰ τὴν ἀγάπη μας;

— Ὁ! μπορούσα νὰ σὲ σκοτώσω ἂν τὸ ἤθελα.

Κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μικρὸ περιστρόφο.

— Δὲν φοβάμαι, εἶπε ἐκείνη. Καὶ γυμνώνοντας τὸ στῆθος της:

— Χτύπα λοιπόν.

Ἐκεῖνος τὴν κύτταζε μεθυσμένος.

— Λυπάσαι τὴν ὁμορφιά μου; ρώτησε ἡ Λένα μὲ φωνὴ σχεδὸν σβυσμένη.

Ὁ Παῦλος δὲ μίλησε. Ὄρμησε πάνω της καὶ τὴν ἀγκάλιασε παράφορα.

Ἐπειτα ἄνοιξε τὴν πόρτα, βγήκε στὸ διάδρομο. Σὲ λίγο ἀκούστηκε ποὺ κατέβαινε γρήγορα τὶς σκάλες.

— Τρελλάθηκε; ἀναρωτήθηκε ἡ Λένα.

Καὶ πῆγε νὰ ξαπλωθῇ στὸ κρεβάτι της. Δὲν εἶχε ἀκόμα καλὰ σκεπαστῇ ὅταν στὴν ἡσυχία τῆς νύχτας ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε. Γρήγορα πετάχτηκε κι' ἔτρεξε στὸ παράθυρο. Μέσα στὸ φῶς τοῦ δρόμου διέκρινε τὸ σῶμα τοῦ Παύλου. Ὁ κόσμος εἶχε ἀρχίσει νὰ μαζεύεται γύρω ἀπὸ τὸ πτώμα. Ἡ βοὴ καὶ οἱ φωνὲς ἐρχόντανε τώρα ὡς τ' αὐτιά της. Ἐκνευρισμένη ἔκλεισε τὸ παράθυρο.

— Τὸν ἠλίθιο! εἶπε, ἀνασηκώνοντας περιφρονητικὰ τοὺς ὤμους.

Καὶ πέφτοντας στὸ κρεβάτι της βυθίστηκε στὴν ἀνάγνωσι ἐνὸς ἐρωτικοῦ ρομάντσου.

Νοέμβριος 1934.

Z. ZAKEN

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΧΙ

ἘΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ παρουσία τοῦ κυρίου Χ. στὸ Παρίσι εἶχε ἀναστατώσει ὅλην τὴν πόλιν. Ὁ κύριος Χ. εἶχε γίνει ὁ ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας. Ὁλος ὁ κόσμος δὲν μιλοῦσε παρὰ γι' αὐτόν. Ὁ «Φυγκαρὼ» ἐδημοσίευε κάθε μέρα σχετικά μὲ τὴν διαμονή του. Ποῦ πῆγε καὶ τί ἔκανε. Οὐδέποτε στὸ Παρίσι βασιλεὺς ἢ αυτοκράτωρ εἶχε προκαλέσει τόσο ἐνδιαφέρον. Μὰ ἐπὶ τέλους ποίος ἦταν αὐτοῦς ὁ κύριος Χ; Ἦταν διάσημος σοφός, μέγας ποιητής, ἔνδοξος ἐφευρέτης ἢ φοβερός ἐγκληματίας; Ἰσως. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤξευρε.

Ἀγνοοῦσαν ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν, ποῦ πῆγαινε, τὴν ἡλικία του, τὴν ἐθνικότητά του, ἀκόμη ὡς κι' αὐτὸ τὸ ὄνομά του. Τὸν ἔλεγαν ὁ κύριος Χ. Ἀγνοοῦσαν ἀκόμα καὶ μερικά ἄλλα πράγματα. Δὲν μπόρεσαν λόγου χάριν νὰ μάθουν ποτὲ ποῦ ἔπαιρνε τὸ γεῦμά του. Ὅλη ἡ ἐφευρετικότης τῶν ρεπόρτερς καὶ ὅλη ἡ ἱκανότης τῶν ἀστυνομικῶν δὲν ἔφθασε σὲ κανένα ἀποτέλεσμα. Ἡ «Ματὲν» εἶχε θέσει εἰς κίνησιν τὰ καλύτερα λαγωνικά της. Κονεὶς ὅμως δὲν κατάφερε νὰ δῆ τὸν κύριο Χ. νὰ μπαίνει σὲ κἄποιον ξενοδοχεῖο κι' ὁ θυρωρὸς τοῦ σπιτιοῦ ποῦ ἔμεινε ἐβεβαίωνε ὅτι δὲν εἶχε στὴν ὑπηρεσία του οὔτε μαγείρισσα, οὔτε καμαριέρα καὶ ὅτι δὲν τὸν ζήτησε ποτὲ οὔτε χασούπης, οὔτε μπακάλης, οὔτε ψωμῆς!

Ὁ κύριος Χ. ἔβγαινε κάθε μέρα στὴ μία ἀκριβῶς μετὰ τὸ μεσημέρι (οὔτε ἓνα λεπτὸ ἔνωρίτερα, οὔτε ἓνα λεπτὸ ἀργότερα) ἀπὸ τὸ λόγγειο τῆς Λεωφόρου τῶν Ἡλυσιῶν Πεδίων ἀοιθ. 30 Β. Ἦταν ξουρισμένος ὡς Ἀμερικᾶνος καὶ φοροῦσε γκριζο κονστουμί, γκέτιες καὶ σκληρὸ καπέλλο μπουπέ. Δὲν ἦταν οὔτε ψηλός, οὔτε κοντός, οὔτε χοντρός, οὔτε ἀδύνατος καὶ θὰ μπόρουσε νὰ περῆ στὸ δρόμο ἀπαράτητος! Ἀλλὰ ἡ φυσιογνωμία τοῦ κυρίου Χ. ἦταν πολὺ παράξενη. Κάθε ἄνθρωπος ἔχει ἀποτυπωμένη στὸ πρόσωπό του λύπη ἢ χαρὰ, ἀνία ἢ ἱκανοποίησι, κἄποιον συναίσθημα τέλος πάντων. Τὸ πρόσωπο τοῦ κυρίου Χ. δὲν εἶχε καμμιά ἔκφρασι—ἦταν ἀποθὲς ἐν τούτοις μ' ὅτι κι' ἂν συνέβαινε καὶ τὸ μάτι του ἦταν ὀπλανὲς καὶ ἄτονο. Ὅταν ὁ κύριος Χ. ἤθελε νὰ κυττάξῃ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ δὲν ἔστρεφε τὸ βλέμμα του ἀπλῶς, ὅπως κάνουμε συνήθως ὅλοι, ἀλλὰ τὸ κεφάλι του ὀλόκληρο. Δὲν ἀκουμποῦσε ποτὲ σὲ μπιστοῦνι, οὔτε κρατοῦσε ποτὲ τὸν ὀμπρέλλα. Οὐδέποτε χειρονομοῦσε καὶ εἶχε πάντα τὰ χέρια του κολλημένα στὸ σῶμά του ὡς στρασιώτης εἰς προσοχήν. Καὶ περπατοῦσε κατὰ περιοριστάτο τρόπο, ὅμοιος ὡς κἄτι παιγνίδια ποὺ τὰ κουρνιζεὶς καὶ περπατᾶνε, ἀλλὰ στὸ παραμικρὸ ἐμπόδιο ποὺ θὰ τοὺς τύχῃ πέφτουν. Ὁ κύριος ὅμως Χ., μ' ὅλο ποὺ φαινόταν ὡς τὰ πόδια του νᾶχουν πάθει ἀγκύλωσι, δὲν ἔπεφτε. Ἀπ' ἐναντίας, ἂν τὸν σταματοῦσε κανεὶς νὰ τὸν ρωτήσῃ ποῦ εἶναι λ. χ. ἢ τὰδε ὁδὸς, τοῦ ἀπαντοῦσε:

— ὦ! νὰ μὲ συγχωρῆτε! . . . Εἶμαι ξένος! Καὶ προχωροῦσε στὸ δρόμο του. Ἡ φωνή του ἦταν κἀπως διαπεραστικὴ καὶ ἔντριγη, μιλοῦσε ἀργὰ καὶ ἡ προφορὰ του εἶχε κἀτι τὸ ἐξωτικό.

Ὅλες αὐτὲς οἱ ιδιότητες τοῦ κυρίου Χ. ἦταν ἀρκετὲς γιὰ νὰ προκαλέσουν τὴν προσοχὴ τῶν Παριζιάνων. Καὶ κάθε Κυριακὴ ὁ κόσμος ἔτρεχε πατεῖς με πατῶ σε στήν Πλατεία Μαρινὸ πὸν ὁ κύριος Χ. εἶχε τὴν συνήθεια νὰ πηγαίῃ νὰ κάθεται σὲ μιὰ καρέκλα. Τὸ πλήθος σκοτιωνόταν γιὰ νὰ τὸν πλησιάσῃ, νὰ τὸν περιεργασθῆ καὶ οἱ πῶ τολμηροὶ ἐρχόντουσαν μέσ' στὴ μύτη του. Ὅλα αὐτὰ ὁ κύριος Χ. τὰ δεχόταν μὲ τὴν ἴδια ἀπάθεια. Ἡ ἀστυνομία εἶχε βροῆ τὸ διάβολό της μὲ τὸν πρωτοφανῆ συνωστισμό. Ὅταν βράδυναζε ὁ κύριος Χ. χωρὶς νὰ δῖνῃ καμμιά σημασία στὸν κόσμο πὸν τὸν περιτριγύριζε, τὸν ἐξέταζε, τὸν κοροῖδευε, σηκωνόταν ἤρεμα, ἀργὰ, χωρὶς καμμιά χειρονομία, καμμιά λέξι, κί ἐτραβοῦσε γιὰ τὸ σπῆτι του.

Τὸ σπῆτι αὐτὸ τὸ εἶχε νοικιάσει κἀποιοι κύριοι πὸν δὲν ξαναφάνηκε, δὴν μέρες πρὶν πάῃ ὁ κύριος Χ. γιὰ λογαριασμό του. Ὅταν ἔφθασε, χαϊρέτησε τὸ θυρωρὸ καὶ τοῦ εἶπε ἀπλῶς:

— ὦ! καλημέρα σας. Εἶμαι. . . ἐγώ!

Ἀπὸ τότε δὲν τοῦ ἀπηύθυνε ποτὲ πῶ τὸ λόγο.

Χίλιες μαουῖβρες ἔγιναν γιὰ νὰ ἀποκαλύψουν τὸ ἀνησυχαστικὸ αὐτὸ ἰνκόγγιτο.

Ἐνας ἀστυνόμος πὸν εἶχε δικαιοδοσία στὴ συνοικία πὸν ἔμεινε ὁ κύριος Χ. γιὰ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν τάξι καὶ νὰ προλαμβάνῃ τὰ ἔκτροπα, ἐτόλμησε μιὰ μέρα νὰ τὸν πλησιάσῃ γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ «τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον, τόπον γενήσεως καὶ ἐπάγγελμα, δεδομένου ὅτι ἡ παρουσία του γινόταν πρόξενος συγκεντρώσεων καὶ ἐνδεχομένης διασαλεύσεως τῆς τάξεως ἐπὶ τῆς Λεωφόρου τῶν Ἡλυσίων Πεδίων».

Ὁ κύριος Χ. χωρὶς τὴν παραμικρὰν σύσπασιν τῶν μυῶν τοῦ προσώπου του, χωρὶς τὴν παραμικρὴν δυσἀρέσκεια, ἀπάντησε:

— ὦ! δὲν μιῶ, δὲν κινοῦμαι, ἡ συμπεριφορὰ μου εἶναι ἀφογη! Ἄν ὑπάρχουν ἄνθρωποι πὸν διασκεδάζουν νὰ μαζεύονται ἐδῶ, μπορεῖτε ν' ἀποταθῆτε σ' αὐτούς! Ποιὸς εἶμαι; Αὐτὸ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει καὶ ἂν δὲ μὲ ἀφήσετε ἤσυχο, θ' ἀναγκαστῶ νὰ πάω νὰ παραπονεθῶ στὸν πρέσβη μου!

Ὁ ἀστυνόμος στὴν ἀμείλικτη αὐτὴ λογικὴ δὲν εἶχε ν' ἀπαντήσῃ τίποτε.

Ὁ διευθυντὴς τῶν «Ὀλυμπίων» προσέφερε στὸν κύριον Χ. εἴκοσι χιλιάδες φράγκα τὴ βραδιὰ γιὰ νὰ ἐμφανίζετα ἀπλῶς μισὴ ὥρα σ' ἓνα θεωρεῖο τοῦ θεάτρου του:

— ὦ! γιὰ ποιδὸν μὲ παίρνετε; εἶχε ἀπαντήσῃ ὁ κύριος Χ.

Ἄλλοι τὸν ἔπαιρναν γιὰ μεγάλο φαροσὲρ πὸν ἐκέρδιζε κἀποιο σιτόχημα, καὶ ἄλλοι γιὰ κανένα ἔξυπνο ἐπιχειρηματία διαφημίσεων πὸν προετοίμαζε ἔτσι σπουδαιότατη ρεκλάμα σὲ τίποτε καταπύτια δυναμωτικά ἢ κανένα ὑπέροχο ἄρωμα! . . .

* *

Ὁ κύριος Χ. ἀπεκάλυψε μόνος του ποιὸς εἶναι τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα πὸν διάλεξε ὁ ἴδιος. . .

Στὴ Λεωφόρον Ἀγίου Γερμανοῦ ἀριθ. 130 μένει ἕνας ἐπιφανὴς ἐπιστήμων, ὁ κ. Ἀρνού, μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν καὶ ἑνδοξος πᾶν ὄλο τὸν κόσμον γιὰ τὶς περισπούδαστες ἐργασίες του ἐπὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Τὸν συγκρίνουν—καὶ δικαίως—μὲ τὸν Ἐντισσον καὶ τὸν προορίζουν γιὰ τὸ βραβεῖο Νόμπελ. Ἀτυχῶς ὁ κ. Ἀρνού δὲν εἶναι καθόλου συμπαθητικὸς. Μὲ τὴ γκρίνια του καὶ τοὺς τρόπους του ἡ καυμένη ἢ γυναῖκα του, πὺ εἶναι ἡ προσωποποίησις τῆς καλωσύνης, καθὼς καὶ ἡ χαριτωμένη κόρη του, πικρῶν μαύρη ζωή. Ὁ κ. Ἀρνού δὲν ἔχει κανένα ἀληθινὸ φίλον. Τὸν ἀνέχονται γιὰ τὴ δόξα του, ἀλλὰ τὸν ἀποφεύγουν ὅλοι τόσο ὅσο καὶ τὸν θανατῶνουν! Ἐννοεῖται ὅτι ὁ κ. Ἀρνού δὲν δίνει δικήρα καὶ θὰ ἦσαν τελείως εὐτυχῆς σὺ ἐργασιῆσί του, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ μηχανήματά του καὶ τὰ ἀγαπημένα του βιβλία, ἂν... ἂν δὲν ὑπῆρχε σ' αὐτὸ τὸν κόσμον ὁ κ. Ντελομπέλ.

Ἄλλὰ ὁ κ. Ντελομπέλ ζῆ καὶ βασιλεύει κί ἔχει τὸ ἐξαιρετικὸ χόρισμα νὰ κἀν ἔξω φρενῶν πολλὰς φορὰς τὴν ἡμέρα τὸν ἑνδοξὸν συνάδελφόν του, γιὰτὶ αὐτὸς ὁ κ. Ντελομπέλ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν σοβαρώτερον ἀνταγωνιστὴν του σὺ τὸ πεδῖον τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Εἶναι ὁμοῦ ἀκριβῆς τὸ ἀτίθετο τοῦ κ. Ἀρνού, ἴσος, ζωηρός, ἔξυπνος, λίγο μποῦεμ καὶ πολὺ τσαχπίνης. Προικισμένος μὲ μεγάλη φαντασία ἐφεῦρε εὐφυέστατα μηχανήματα ποὺ ἐφεραν ἀνασιτάτωσιν στὴν βιομηχανία.

Ἐπειδὴ οἱ πρῶτες τὸν ἀνακοινώσεις στὴν Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν ἔγιναν δεκτικὲς μὲ προσβλητικὴ περιφρόνησι ἀπὸ τὸν κ. Ἀρνού, διασκεδάζει ἀπὸ τότε ὑπερβολικὰ νὰ τὸν ἐξερεθίξῃ μὲ τὶς πειρακτικὰς κριτικὰς του καὶ μὲ τὸν εἰρωνικὸν τρόπο ποὺ λέει πάντα: «Ὁ ἔξοχος θεωρητικὸς κ. Ἀρνού, τῆς Ἀκαδημίας!» Θεωρητικὸς μάλιστα! Τὸ λέει καὶ τὸ καυχᾶται! Ὑποστηρίζει ἐξ ἄλλου ὅτι ὅλη ἡ νεωτέρα πρόοδος ἐπήγαγε ἀπὸ τὶς ἐπιστημονικὰς τὸν ὑποθέσεις. Λέει μάλιστα ὅτι ἐπιφυλάσσει νὰ παρουσιάσῃ μιὰ νῆαν ἐφευρεσί του ποὺ θ' ἀλλάξῃ τὴν ὄψιν τοῦ κόσμου!

Κατὰ βάθος ὁ κ. Ἀρνού πειράζεται ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν κατάρθωσε νὰ κἀν χρήματα μὲ τὶς θεωρίες του, ἐνῶ ὁ κ. Ντελομπέλ εἶναι βουτηγμένος σὺ τὸ χρυσάφι. Ἐπειδὴ αὐτὸς πηγαίνει πεζῆ, ἐνῶ ὁ κ. Ντελομπέλ εἶναι κάτοχος ἐνὸς πολυτελεστάτου αὐτοκινήτου. Ἐπειδὴ αὐτὸς μόλις καὶ μετὰ βίας τὰ κατοφέρνει τὸ καλοκαίρι νὰ πάῃ σὺ δάσος τοῦ Μεντόν, καθ' ὃν χρόνον ὁ κ. Ντελομπέλ παραθερίζει μεγαλοπρεπῶς στὴν Τρουβίλ. Ὅχι πὼς τοῦ ἀρέσουν ἰδιαιτέρως τὰ χρήματα, τὰ αὐτοκίνητα καὶ ἡ Τρουβίλ. Ἄ! μπᾶ, μπᾶ! Ἄλλὰ τοῦ φαίνεται ἐξαιρετικὸς ἕνας πρακτικὸς ἠλεκτρονικὸς νὰ μπορῆ νὰ περῶνῃ καλύτερα ἀπ' αὐτόν, τὸν θεωρητικόν, τὸν ἐπιστήμονα! Ἄν δὲν ὑπῆρχε ὁ κ. Ντελομπέλ, τότε ἀσφαλῶς καὶ ἀδιστακτικῶς θὰ προτιμοῦσε τὰ πόδια του ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο καὶ τὸ δάσος τοῦ Μεντόν ἀπὸ τὴν ὄραιότερη λουτρόπολιν τοῦ κόσμου...

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ κ. Ἀρνού καθόταν σκεπτικὸς σὺ ἐργασιῆσί του. Τὸ βράδν ἐπρόκειτο νὰ γίνονν οἱ ἀρραβῶνες τῆς δεσποινίδος Ρυζας, τῆς κόρης του, μὲ τὸν τρίτον ἀνεψιὸν του τὸ Γιώργον, ποὺ ἦταν ὑπάλληλος συμβολαιογραφεῖου καὶ καλὸ παιδί. Οἱ δύο αὐτὲς ἰδιότητες, ποὺ ἐξεταζόμενες ἀπὸ γενικῆς ἀπόψεως μπορεῖ νὰ εἶναι λαμπρές, δὲν ἱκανοποιούσαν ἐντελῶς τὸν κ. Ἀρνού ποὺ ἂν δὲν φοβῶταν νὰρθοῦνε στὰ μαχαίρια δυὸ οἰκογένειες θ' ἀνέβαλλε εὐχαρίστως ἐπ' ἀόριστον τὴν θελκτικὴν αὐτῆ ἔνωσιν.

Κάποιος θόρυβος τὸν ἀπέσπασε ἀπὸ τὶς σκέψεις του αὐτές. Εἶχε μπῆ ἢ ὑπηρέτρια καὶ τοῦ παρουσίαζε τὴν κάρτα ἐνὸς ἐπισκέπτου ποῦ περίμενε.
 Ἄπάνω στὴν κάρτα ὁ κ. Ἄρνου ἐδιάβασε:

Κύριος Χ.

Αὐτὸ ἦταν τυπωμένο. Ἄπὸ κάτω ἦταν γραμμένο μὲ τὸ χέρι:

«Γιὰ σὰς: Κύριος Ἔντουαρντ Φρήκ, τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἀκαδημίας τῆς Μελμπούρν».

Ὁ κ. Ἄρνου παρεξενεύθηκε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπισκευὴν ποῦ δὲν περίμενε, σηκώθηκε καὶ εἶπε στὴν ὑπηρέτρια:

— Πῆς στὸν κύριο νὰ περάσῃ.

Ὁ κύριος Χ. μπῆκε. Ἐβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ εἶπε:

— Καλημέρα σας, κύριε Ἄρνου.

Ὁ κ. Ἄρνου τοῦ ἔδειξε μιὰ πολυθρόνα, στὴν ὁποίαν κάθησε ὁ κύριος Χ. καὶ ἄρχισε μὲ τὸ παγετῶδες ὕφος του νὰ ἐκθέτῃ τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του.

— Κύριε, οἱ Γάλλοι εἶναι ἕνας λαὸς ποῦ ἀγαπῶ, ἀλλὰ ἔχουν ἕνα φοβερὸ ἐλάττωμα. Ἄγνοοῦν τὴ γεωγραφία. Θὰ προχωρήσω μάλιστα περισσότρο. Ἄγνοοῦν διους τοὺς ἄλλους λαούς. Τὸ ἐλάττωμά τους αὐτὸ εἶναι ἴσως χωρὶς σημασία, ἀλλὰ ἐξηγῆί πὼς ἐγὼ ὁ ὁποῖος ξέρω καὶ τὸ μικρότερο βιβλίον σας, καὶ τὴν μικρότερη ἀνακοίνωσί σας, εἶμαι ἐντελῶς ἄγνωστος σὲ σὰς!...

Ὁ κύριος Ἄρνου βρέθηκε ὑποχρεωμένος νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι πράγματι πρώτη φορὰ ἄκουε τ' ὄνομά του.

— Ἔρω, ξέρω, συνέχισε ὁ κύριος Χ. Γι' αὐτὸ δφείλω νὰ σὰς συστηθῶ καλύτερα: Εἶμαι ὁ κύριος Ἔντουαρντ Φρήκ, συγγραφεὺς τριάντα δύο βιβλίων περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν κόσμων, μέλο; τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν τῆς Μελμπούρν (θὰ ἔπρεπε νὰ προσθῆσω τῆς Αὐστραλίας;) καὶ ἰδιοκτητῆς τῶν μεγαλύτερων πλατινωρυχείων τῆ. ὑψηλίου: δηλαδὴ δισεκατομμυριοῦχος!

Νὰ ἕνας ἄλλος πάλι ἐπιστῆμων βαθύπλουτος! Ὁ κ. Ἄρνου ἀναστῆναξε βαθεῖα καὶ ὁ νοῦς του ἀμέσως ἐπῆγε στὸν Ντελομπέλ, στὴν κόρη του, στὸν ὑπαλληλίσκο τοῦ συμβολαιογραφείου.

Ὁ κύριος Χ. ἐξακολούθησε:

— Μετὰ τὴν τυπικὴ αὐτὴ παρουσίασι, εἰσέρχομαι ἀπ' εὐθείας στὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου: Κύριε Ἄρνου, ἔχετε μιὰ θυγατέρα, τὴ δεσποινίδα Ρόζα, ποῦ ἔρχεται κάθε μέρα στὰ Ἡλύσια Πεδία. Ἐκεῖ τὴν συνήνητσα, εἶναι εἴκοσι ἐτῶν, εἶναι πολὺ ὠραία, μοῦ ἀρέσει, τὴν παντρεύουμαι!

Κεραυνὸς ἂν ἔπεφτε στὰ πόδια τοῦ κ. Ἄρνου, δὲν θὰ τὸν ἄφηνε ἔτσι χαμένο. Ἡ φωνὴ του ἐκόπηκε κί ἔτσι ὁ κύριος Χ. μπόρεσε νὰ προσθέσῃ:

— Δοιπὸν σ' αὐτὸ εἶμαστε σύμφωνοι. Τελείωσε. Τώρα ἔχω νὰ σὰς ζητήσω ἀκόμη, ἐπειδὴ ὑπάρχει αὐτὴ ἡ συνήθεια, νὰ θελήσετε νὰ ἐπιτύχετε τὴν ἄδεια ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν νὰ μοῦ κἀνῃ τὴν τιμὴ νὰ μὲ δεχθῆ σὲ κἀποια συνεδρασί της, ὡς μέλο; ξένης Ἀκαδημίας ἐπισκεπτόμενον τοὺς Παρισίους.

Ὁ κ. Ἄρνου ἐψιθύρισε μερικὲς ἀσυνάρτητες λέξεις... ὅτι εἶναι πολὺ κολακευμένος γιὰ τὴν τιμὴ ποῦ τοῦ γίνεται, βαθεῖα συγκινημένος, κλπ.

— Μιὰ λέξι ἀκόμη, εἶπε ὁ κύριος Χ., καὶ σὰς ἀφήνω. Μέχρι τῆς ἡμέρας

τῆς συνεδριάσεως, στήν ὁποίαν θὰ παρευρεθῶ, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ σεβασθῆτε τὸ ἱκόνγγιτό μου. Ἐπιθυμῶ νὰ ἀποφύγω τὶς ἀδιακρισίες τοῦ τύπου καὶ τὶς συνεντεύξεις. Ὁρεβουάρ!

Ὁ κ. Ἐντουαρτ Φρήκ σηκώθηκε, ἔβαλε τὸ καπέλλο του τοῦ καὶ βγήκε πρὶν ἀκόμη προλάβῃ ὁ κ. Ἀρνου νὰ συνέλθῃ. . .

Τὸ βράδυ διεδραματίσθησαν τραγικὲς σκηνὲς στοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας Ἀρνου, διὰν ἐχάλασαν οἱ ἀρρηθῶνες. Ὁ ἔξοχος θεωρητικὸς κ. Ἀρνου ἐδήλωσε καθαρὰ ὅτι δὲν ἐννοοῦσε νὰ κάμῃ ἄλλον γαμπρὸ ἀπὸ τὸν σοφὸν Ἀυστραλόν, τοῦ ὁποίου μπορεῖ ν' ἀγνοοῦσε τὰ ἔργα, ἀλλὰ ἐγγνώριζε τὴν περιουσία! Καὶ ἀνήγγειλε ὅτι ὁ γάμος μὲ τὸν δισεκατομμυριούχο θὰ γινόταν ἐντὸς τοῦ μηνός.

Ἡ Ρόζα εἶπε πῶς θὰ πάῃ νὰ κλειστῇ σὲ μοναστήρι καὶ ὁ Γιώργος διὰ τὸ φύγη γιὰ τὰ δάση τῆς Ἀφρική· νὰ τὸν φᾶν οἱ τίγρεις. . .

Στῇ ζωῇ τὰ σχέδια αὐτὰ δὲν πραγματοποιοῦνται τόσο εὐκόλα ὅσο τὸ νομίζει κανεὶς στήν ἀρχή. Γι' αὐτὸ σήμερον δὲν βλέπουμε ποτε κορίτσια νὰ γίνωνται καλόγηρες καὶ νέους νὰ γίνωνται βορὰ τῶν θηρίων ἀπὸ ἐρωτικὴ ἀπελπισία. Περιορίζονται νὰ κλαῖν καὶ νὰ. . . ὑπακούουν.

Ὁ κ. Ἀρνου κανόνισε μὴ χαρὰ τὰ πράγματα. Σὲ μιὰ βδομάδα ἢ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν ὥρισε τὴν ἡμέρα πού θὰ γινόταν δεκτὸς ὁ ἐπίσημη συνεδρίασις ὁ κύριος Χ καὶ ὁ πατέρας τῆς Ρόζας ἐσχεδίαζε τὴν ἐπομένη ἀμέσως νὰ γίνουν οἱ ἀρραβῶνες, ὥστε νὰ ἀκολουθήσῃ ὁ γάμος σ' ἓνα μῆνα, ὅπως εἶχε πῆ.

* * *

Ἡ συνεδρίασις τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν ὑπέβηκε μὲγάλου γεγονότος. Εἶχε γίνῃ γνωστὸν ἄξαρνα ὅτι ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος ἄνθρωπος πού εἶχε κάνει ἄνω κάτω τὴν Ἀστυνομία καὶ εἶχε ἀνησυχήσει τὴν Κυβέρνησι, ὅτι ὁ σιωπηλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος μὲ τὸ ἀπλανὲς βλέμμα καὶ τὴν ἀπαθῆ φυσιογνωμία, πού εἶχε ταράξει ὅλους τοὺς Παριζιάνους καὶ ἑκατομμύρια ξένους σ' ὅλο τὸν κόσμον (γιατὶ παντοῦ οἱ ἐφημερίδες δημοσιοῦσαν τὴν εἰκόνα του καὶ καὶ τὴ ζωὴ του πού ἔκανε) δὲν ἦταν παρὰ ἓνας σοφὸς ἐπισοιτήμων πού ἤθελε ν' ἀποφύγη τὴν ἐνόχλησι τῶν ἀδιακρίτων!

Υπῆρχαν πολλοὶ πού δυσπιστοῦσαν, γιατί μερικὰ πράγματα ἔμεναν ἀνεξήγητα. Γι' αὐτὸ ἡ περιέργεια τοῦ κόσμου ἐφθασε στὸ κατοκόρυφο διὰν στὸ μὲγάλου ἀμφιθέατρον τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν ὁ κύριος πρόεδρος ἐτελειώσε τὴν τυπικὴν προσφωνήσιν, εὐχηθεὶς τὸ «ὡς εὖ παρέστη» εἰς τὸν ἐπιφανῆ ξένον συνάδελφον κύριον Χ. Ὅλοι ἐκρατοῦσαν τὴν ἀναπνοή τους καὶ ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς σιωπῆς ὁ κύριος Χ. σηκώθηκε, μὲ τὴν τραχύτητα πού ἐχαρακτήριζε ὅλους του τὶς κινήσεις, ἐχαυρέτησε, ὑποκλιθεὶς, τὴν ὀμίγηρον καὶ ἀρχισε νὰ ὀμιλῇ:

— Κύριοι, δὲν θὰ ριποκινδυνεύσω ἀναζητῶν εἰς μίαν γλῶσσαν, πού δὲν εἶναι ἰδική μου, σπανίας ἐκφράσεις γιὰ νὰ σᾶς πῶ τὴν εὐγνωμοσύνην μου πού μ' ἔδεχθήκατε μὲ τόσην εὐγένεια. Γι' αὐτὸ προσιμῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ἀπλῶς θερμοτάτα.

κατώρθωσε νὰ κατασκευάσῃ ἕνα ὄν πὸν παρουσιάζει ὅλες τὶς ζωϊκὰς ἰδιότητες τοῦ ἀνθρώπου, τοῦλάχιστον ἐκείνες πὸν ἐκ πρώτης ὄψεως τὸν καταλέγουσιν ἀναμφισβητήτως μεταξὺ τῶν ζώωντων ἀνθρώπων; Θὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω ἡμέσως.

Ἐν τῷ ἀπλούστερον ὄλων ὑπῆρξε ἡ κατασκευὴ τοῦ ἐξωτερικοῦ περιβάλλοντος τοῦ ἀνθρώπου του. Τὸν ἔκανε ἀπὸ ἀλουμίνιον καὶ τὸν ἐκάλυψε μὲ ἕνα λεπτότατο καὶ ἐλαστικὸ δέρμα, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ κινήται ἐλεύθερα σὺς κλειδώσεις τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδιῶν. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλοντα δ' ἐφευρέτης ἐτοποθέτησε ἕνα μεταλλικὸ σκελετὸ, τοῦ ὁποίου τὰ μέλη ἦσαν συνδεδεμένα μὲ μικροὺς μοχλοὺς πὸν ἐπικοινωνοῦσαν ὅλοι μὲ ἕνα δέκτην ἡλεκτρικῶν κυμάτων καὶ μὲ ἕνα νιναμὸ τοποθετημένον στὴ θέσι οὐ στομίου. Στὸ βάθος τοῦ λαιμοῦ ἔβαλε μιὰ ἡχητικὴ πλάκα τηλεφώνου μὲ εἰδικὴ χοάνη γιὰ τὴν τόνωσι τῆς φωνῆς. Ὅλο τὸ ἐπάνω μέρος τῆς κεφαλῆς ἐσοχημαίωσε ἕνα σκοτεινὸ θάλαμον καὶ τὰ δύο μάτια, παρὰ τὴν ἐντύπωσιν πὸν ἔδιδαν ἀληθινῶν, ἦσαν δύο φακοὶ πὸν συνελάμβαναν καὶ ἀπεύπωναν σὲ μιὰ πλάκα τοποθετημένην στὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κρανίου τὴν εἰκόνα τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου. Τὸ τηλεφῶνον καὶ ἡ πλάκα αὕτη ἐπικοινωνοῦσαν μὲ ἕνα δεύτερον καὶ τρίτον δέκτην καὶ πομπὸν ἐρτσιανῶν κυμάτων. Αὐτὸ ἦταν ὄλο. Γιατὶ βέβαια δὲν ἔχει κανένα ἐνδιαφέρον νὰ κάνω λόγον ἐνώπιόν σας γιὰ τὸ κοστούμι πὸν φοροῦσε ὁ ἀνθρωπὸς μας.

Ἄλλί, κύριοι, σὲ τί ἐχρησίμευε, θὰ μὲ ἐρωτήσετε ἴσως, ὁ μηχανισμὸς αὐτός, τὸ τηλεφῶνον καὶ ὁ σκοτεινὸς θάλαμος; Σὲ τί ἐχρησίμευε; Ἀπλῶς στατα σὲ νὰ δώσῃ ζωὴν σ' αὐτὸ τὸ ὄν. Ἐνοήσατε καλῶς ὑποθέτω διὸ δὲν ὑπεστηρίξαμε καθόλου πῶς ὁ κατασκευασθεὶς ἔτσι ἀνθρωπὸς μας ἔχει τὴν ἰκανότητα τοῦ σκέπτεσθαι. Ὁ νοῦς εἶναι καὶ πὸν δὲν μπορεῖ νὰ τὸ δημιουργήσῃ ὁ ἀνθρωπὸς, οὔτε κανεὶς φαντάζεται διὸ θὰ τὸ πετύχῃ αὐτὸ ποτέ. Ἐκεῖ ὅμως πὸν δὲν εἶναι ἀδύνατον στὸν ἀνθρωπο εἶναι νὰ χρησιμοποίησιν τὴν ἴδια του σκέψιν γιὰ νὰ δώσῃ φαινομενικὴ ζωὴ σ' ἕνα ἄλλο ὄν ποθ' ἔχει δημιουργηθῆ ὀλόκληρον ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινον ἐγκέφαλον.

Ἐφαντασθῆτε τί σπονδαῖο εἶναι γιὰ ἕνα ἀνθρωπο νὰ μπορῇ νὰ ζῆ διπλῆ ζωὴ, νὰ μπορῇ χωρὶς ν' ἀφήνῃ τὴν ἡσυχίαν τοῦ ἀνετοῦ σπυριοῦ του νὰ ζῆ, δι' ἄλλον, νὰ ταξειδεύῃ σὲ μακρονεὲς χώρες, νὰ βλέπῃ ἀνθρώπους διαφορετικούς ἀπ' τὸν ἑαυτὸ του, νὰ τοὺς μιλήσῃ νὰ κάνῃ ἀληθινὴ παρέα μαζί τους, κ' ὄλα αὐτὰ ἐνῶ θὰ μένη κοντὰ στοὺς δικούς του, μέσα στὴν ἀγαπημένην του οἰκογένειαν! Κἀθε ἀνθρωπὸς τοῦ ὁποίου ἡ διάνοια εἶναι διανγῆς κ' ἐλεύθερα, ἀλλὰ μιὰ χρονία ἢ περαστικὴ ἀρρώστεια τὸν καθήλωνει ἀκίνητο, δὲν εἶναι στὸ ἐξῆς ἀναδικασμένος στὴν ἀκίνησιν. Γιατὶ ἂν ἡ ἀληθινὴ του ὑπαρξίς μένη καρφωμένην στὸ κρεβάτι, ἢ ἄλλῃ, τὸ δεύτερον ἐγὼ του, φέρνει στὴν ψυχὴν του τὴ χαρὰ καὶ τὴ συγκίνησιν τῶν ἀπολαυστικῶν θελητῶν μιᾶς μακρονεῆς ἀκρογιαλιᾶς ἢ τὴν ἡχὴ τῶν εὐγενῶν ἐπιστημονικῶν καὶ φιλολογικῶν συζητήσεων πὸν γίνονται μέσα σὲ κάποιον Ἀκαδημία.

Ἐδὲν εἶναι ὅμως μόνον αὐτό. Φαντασθῆτε μιὰν ὀλόκληρον πόλιν πὸν νὰ μὴν κατοικῆται παρὰ ἀπὸ τέτοιους μηχανικούς ἀνθρώπους, γιὰ τὴν οἱ ἀληθινὰ κυκλοφοροῦν στοὺς δρόμους, μιλοῦν, κλείνουν ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, πᾶνε στὸ θέατρο κλπ., διὰ τῶν ἐμπόσιων αὐτῶν ἀντιπροσώπων των, οἱ ὁποιοὶ δὲν ἔχουν

ἄλλη θέλῃσι ἀπὸ τῆ δικῆ τους, ἄλλην ἀντίληψι ἀπὸ τῆ δικῆ τους, ἄλλα πάθη ἀπὸ τὰ δικά τους. . .

► Πῶς, θ' ἀναφωνήσετε, νὰ φανταστοῦμε μὴ τέτοια ἐξωφρενικὴ, καταπληκτικὴ ζωὴ. ἀφοῦ τὸ ὄν αὐτὸ ποῦ μᾶς περιγράφετε δὲν εἶναι παρ' ἓ μὴ κοῦκλα, μὴ ἀστεία φωτογραφικὴ μηχανή, ἓνα τηλέφωνο ποῦ δὲν συνδέεται πούθενά, ἓνας καραγκιόζης ποῦ κουνάει χωρὶς ἄλλο τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια μ' ἓνα σπάγκο; Καὶ θὰ πῆτε: ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποῦ μᾶς λέει τέτοια πράγματα εἶναι τρελλός».

Ἐὸ κύριος X. σταμάτησε μὴ στιγμῇ, ἀλλὰ οἱ ἀκαδημαῖκοι δὲν διεμαρτυρήθησαν. Μὲ ἄλλα λόγια παραδεχόντουσαν ὅτι εἶναι τρελλός.

— Ὅχι, κύριοι, δὲν εἶμαι τρελλός! Ὑποθέσατε ὅτι σὲ μὴ μακρονῆ συνοικία τῆς πόλεως ἓνας ἄνθρωπος βρισκεται κλεισμένος στὸ ἐργαστήριό του. Μπροστά του ὑπάρχει ἓνα κλαβιὲ σὰν τοῦ πιάνου. Πάνω ἀπὸ τὸ κλαβιὲ αὐτὸ ἓνα πανὶ κινηματογράφου καὶ στῆ μέση ἓνα εἶδος χωνὶ φωνογράφου.

► Ἀξάφανα στὸ πανὶ ἀπάνω φαίνεται μὴ εἰκόνα: εἶναι ἓνας δρόμος, ἄνθρωποι πηγαίνουσιν, διασταυρώνονται, συνωθοῦνται. Νὰ ἓνας διαβάτης ποῦ σταματᾷ. Χαίρετάει.

► Ἀπὸ τὸ χωνὶ τοῦ φωνογράφου βγαίνει μὴ φωνὴ καθαρῇ ποῦ ρωτᾷ:

— Ἡ δὸς Ριβολί, παρακαλῶ;

► Ὁ φρεντοπιανίστας μας πατάει τὰ κόκκαλα τοῦ πιάνου του καὶ φωνάζει μέσ' στὸ χωνὶ:

— Ὁ πρῶτος δρόμος δεξιά.

► Καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ παίξῃ ἀπάνω στὸ κλαβιὲ, παρακολουθῶν πάντοτε τὴν διαρκῶς μεταβαλλομένη εἰκόνα τοῦ. . . κινηματογράφου του.

► Θὰ ἔμεινεύσατε, κύριοι, τί κάνει: Μεταβιβάζει τὴν ζωὴν καὶ τὴ θέλησί του στὸ δεύτερό του ἐγὼ χάρις σὲ δυὸ θαυμαστὰ ἐφευρέσεις, ποῦ ὀφείλουμε σὲ Γάλλους σοφοὺς καὶ ποῦ κατέληξαν στὸν ἀσύρματο τηλέγραφο, δηλαδὴ τὴν τηλεμηχανικὴν ἢ μεταβίβασιν δυνάμεως διὰ τῶν ἠλεκτρικῶν κυμάτων καὶ τὸ φωτοτηλέφωνο ποῦ ἐπιτρέπει τὴν μεταβίβασιν εἰς μεγάλην ἀπόστασιν φωτογραφίας συγχρόνως καὶ ὁμιλίας.

► Γίνομαι, κύριοι, ἀκριβεστερος. Ἀφοῦ ἐπέτυχε τὴν πλήρη ἁρμονίαν μεταξὺ τῶν μηχανημάτων τοῦ ἐργαστηρίου του καὶ τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ αὐτομάτου του, ὁ σοφὸς ἐπιστήμων μας, χάρις στῆν κινηματογραφικὴ σύσκευή του ποῦ ὀποτυπώνει στὸ πανὶ τίς εἰκόνας ποῦ δέχεται ὁ σκοτεινὸς θάλαμος τοῦ ἀνθρωπάκου, ξέρει ποῦ κινεῖται. Βλέπει μὲ τὰ μάτια του, Μὲ τὸ κλαβιὲ ποῦ κινεῖ τηλεμηχανικῶς τοὺς μικροὺς μοχλοὺς ποῦ σὰς περιέγραφα, διευθύνει σταθερὰ τίς κινήσεις του. Μὲ τὸ ἀσύρματο τηλέφωνο καὶ μ' ἓνα διπλὸ μὴχάνημα δέκτον καὶ πομποῦ ἀκούει τίς ἐρωτήσεις ποῦ τοῦ ὑποβάλλουν καὶ δίνει τὴν ἀπάντησι ἀπὸ τὸ ἐργαστήριό του.

► Γνωρίζω, κύριοι, αὐτὸ τὸ αὐτόματο καὶ σὰς βεβαιῶ ὅτι εἶναι τέλειον. . . ».

* *

Τὰ μέλη τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν κνιτᾷχτηκαν μεισθὸ τους μὲ ἐκπληξί καὶ μὲ ἀνησυχία. Ποιὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ στάσις των ἀπέναντι αὐτοῦ τοῦ φαντασιοκόπου, ποῦ τολμοῦσε νὰ τοὺς κοροϊδέυῃ τόσῃ ὥρα;

Καὶ ἄρχισε ἓνας ψίθυρος πὺν δὲν ἦταν καθόλου εὐνοϊκὸς γιὰ τὸν κύριον X.

“Ο κ. Ἄρνου δὲν μποροῦσε πιά νὰ συγκρατηθῆ. Αἰσθανόταν ἐστραμμένα ἄπανω του τὰ βλέμματα ὄλων τῶν ἀκαδημαϊκῶν γεμάτα ἐπίπληξι. Εἶχε μεγάλη εὐθύνη καὶ κατάλαβε ὅτι ὤφειλε νὰ μιλήσῃ.

“Ο κύριος X. ἀτάραχος ἀπὸ τὰ ἐχθρικά αἰσθήματα τῶν ἀκαδημαϊκῶν, ἐκάρφωσε τὸ ψυχρὸ καὶ ἀκίνητο βλέμμα του στὸν κ. Ἄρνου, πὺν σηκώθηκε ἀντίκρον του καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ λέῃ:

— Κύριε, εἰς τὸν ἐπίσημον αὐτὸν χῶρον ἔχομεν τὴν συνήθειαν ν’ ἀφιερῶνται τὸν χρόνον μας εἰς σοβαρὰς ἀνακοινώσεις. Συλλογισθῆτε λοιπὸν πόση εἶναι ἡ ἐκπληξίς μας—καὶ ἡ λύπη μου—διὰ τὸ ἀκοῦμε ἓναν ἄνθρωπον πὺν ἔθεωρούσαμε ὡς τὸν εὐγενῆ ἀντιπρόσωπον τῆς Ἐπιστήμης τῆς χώρας του . . .

— Συγγνώμην, διέκοψε ὁ κύριος X. Ἐσεῖς προσωπικῶς κ. Ἄρνου νομίζετε. . . ;

— “Ὅτι εἶστε ἓνας ἀνευλαβῆς φαρσέρ! . . εἶπε ἀπότομα ὁ θεωρητικὸς τοῦ ἠλεκτριμοῦ.

Ἐτα ξερὸ γέλιο ἐβγήκε ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ κυρίου X.

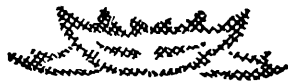
— Κύριε διακεκομμένε θεωρητικέ, ἐγὼ δὲν εἶμαι φαρσέρ! Ἄλλὰ σεῖς εἶσθε ἀνόητος! Γιατί, κυτιάζετέ με καλά. . . Ἐγὼ εἶμαι τὸ αὐτόματο!!!

“Ο κύριος X. λέγοντας αὐτὰ ξαπλώθηκε χάμω, μὲ κρεμασμένα τὰ χέρια, τὸ κεφάλι πίσω καὶ ἀνοιγμένο τὸ στόμα ὡς νὰ τοῦφυγε ἄξαφνα ἡ ζωὴ. . . Ὅλοι οἱ ἀκαδημαϊκοὶ ἔτριξαν ἀλαφιασμένοι. Οἱ πιδὸς τολμηροὶ τὸν ἐπίνταν, τὸν κονοῦσαν καὶ ἔνοιωθαν κάτω ἀπὸ τὸ δροσερὸ καὶ τρυφερὸ του δέρμα τὸ ἀλομίνουμ.

. . Τὴν ἴδια ὥρα σὲ μιὰ μακρυνῆ συνοικίᾳ τῆς πόλεως, κλεισμένος στὴ ἐργαστήριό του καὶ καθισμένος μπροστὰ σ’ ἓνα κλαβιέ, ὁ κ. Ντελομπέλ πὺν παρακολοῦθοῦσε τὴ σκηνὴ αὐτὴ, ξεκαρδιζόταν στὰ γέλια. . .

ΕΠΙΛΟΓΟΣ; . . .

Ἡ Δεσποινὶς Ρόζα Ἄρνου παντρεύτηκε τὸν ὑπάλληλο τοῦ συμβολαιογραφείου, ἐνῶ ὁ κ. Ντελομπέλ ὠνομάζετο σὲ μιὰ ἑβδομάδα μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν.

ΜΙΑ ΑΛΗ ΧΑΝΝΙΤ**ΕΝΑ ΡΟΔΑΛΟ ΚΟΡΜΑΚΙ ΤΗΝ ΩΡΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ!...**

(ΑΡΑΒΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ ἔξακριβώσουμε ἂν ἓνας ἄνθρωπος πολυμήχανος χρωστήτῃ τὰ ἐνστικτὰ του στὸ Διάβολο ἢ τὸν Κύριο τοῦ Σύμπαντος. Συχνὰ συζήτησα γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα μ' ἓνα δερβίση ποῦ ἔδειχνε ὑπερβολικὴ ἐπιείκεια στ' ἀνθρώπινα σφάλματα, μὰ ποῦ εἶχε τὴ σοφία νὰ εἶναι πάντα ἐπιφυλακτικὸς στὴ γνώμη του, ὅταν κανεῖς ἀλήτης τὸν παρακαλοῦσε νὰ πάη νὰ δώσῃ μιὰ καλὴ μαρτυρία γι' αὐτόνε μπρὸς στὸν καδῆ. Κάθε φορὰ ποῦ μιὰ διαφορὰ παρουσιαζόταν ἀνάμεσα σ' ἓναν ἔμπορο κι' ἓναν ἀγοραστῆ, ἀνάμεσα σ' ἓναν ἔραστή καὶ τὴν ἐρωμένη του, ἢ ἀάμεσα σὲ δυὸ ποιητές, ποῦ ὁ ἓνας κατηγοροῦσε τὸν ἄλλο πὼς τοῦκλεψε τὶς ιδέες του, ὅλοι αὐτοὶ τρέχανε στὸν ἅγιο ἄνθρωπο, ποῦ μ' ὅλο ποῦ ἔδειχνε προσεκτικὸ ὕφος, ἀπέφευγε ν' ἀκούσῃ τὶς ἐξηγήσεις τους. Κάποτε, ἔτσι ἀπὸ εὐγένεια, ἔκανε τάχα πὼς ἐνδιαφερόταν στὶς φλυαρίες τους, καὶ τότε παρατηροῦσε κανεῖς πὼς ἀκολουθοῦσε ιδέες ὀλωσδιόλου διαφορετικῆς. Ὅταν ὁ διάδικος εἶχε τὴν ἐξυπνάδα νὰ τοῦ ὑποδείξῃ ὅλα τὰ «ὑπὲρ» καὶ τὰ «κατὰ», τοῦ ἀπαντοῦσε ἤρεμα:

— Ὅλα αὐτὰ ποῦ λὲς, δὲν ἔχουν καμμιά σχέσι μὲ τὴν ὑπόθεσι ποῦ ἔχω νὰ κρίνω. Μοῦ ζητιᾶς νὰ σοῦ δώσω δίκαιο, καὶ δὲν ἔξερει πὼς βλέπω γὰρ τὰ πράγματα. Ἐπρεπε ν' ἀρκεσθῆς αὐτὸ μόνο νὰ μοῦ πῆς: «Πρέπει ἓνας ἀπ' τοὺς δυὸ μας (ἐγὼ ἢ ὁ ἀντίδικός μου) νᾶχη ἄδικο. Μόνο δὲ θέλουμε νὰ τ' ὁμολογήσουμε, γιὰτὶ δὲ μᾶς τὸ ἐπιτρέπει ἢ περηφάνειά μας ἢ τὸ συμφέρο μας. Περιμένουμε ἀπὸ σένα νὰ λύσῃς τὴ διαφορὰ μας δίχως νὰ τὴ γνωρίζῃς, ἀφοῦ ὅλες οἱ ἀμφισβητήσεις εἶναι μοιρασμένες σὲ δύο». Θὰ σοῦ ἀπαντοῦσα τότε: ὁ μεγαλειτερος σεβασμὸς ὀφείλεται στὶς σκέψεις καὶ στὶς πράξεις τῶν ἀνθρώπων, εἴτε καλὲς εἶναι εἴτε κακῆς, γιὰτὶ δὲν εἶναι δουλειὰ κανενὸς νὰ διακρίνῃ ποῦ βρίσκεται τὸ δίκαιο καὶ τὸ ἄδικο. Ἄπ τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ Διάβολος ἔχει, ἐδῶ κάτω, δύναμι ἴση μ' ἐκείνη τοῦ Θεοῦ πολὺ δίκαια μποροῦσε νὰ πιστέψουμε πὼς ὁ Σατανᾶς εἶναι ὁ ὑπηρετῆ τῶν σχεδιῶν τοῦ Κυρίου κι' ὀφείλουμε νᾶχουμε εὐλάβεια στὶς ἐκδηλώσει τῆς θέλησῆς του. Πολλοὶ σοφοὶ ἱμάμηδες ὑποστηρίζουν πὼς αὐτὶς ὑπῆρχουν ἀπ' τὸ Θεό, ὅπως ἢ νύχτα ὑπῆρχε πρὶν ἀπὸ τὸ φῶς. Ὁ ἀδύνατος νοῦ μου θὰ μείνῃ ὡς τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως ἀνίκανος νὰ σὲ διαφωτίσῃ ἀπάνε σ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα, μὰ, καὶ στὶς δύο περιπτώσεις, μιὰ ἀλήθεια εἶναι τρανὴ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ γνωρίζῃ ἂν κάνῃ τὸ καλὸ ἢ τὸ σκόδ'.

* *

Ἐκεῖνο τὸ πρῶτὸ ὁ ποιητῆς Ναγκίμπ σηκώθηκε νωρίς. Καὶ ὅμως εἰς περάσει τὶς περισσότερες ὥρες τῆς νύχτας ἀκούοντας, στὸ Σταυροδρόμι τᾶ

Κυπαρισσιῶν, τὶς ἀτέλειωτες μελωδίες τῶν νομαδῶν ποῦχαν ἔρθει ἀπὸ τῆ χώρα τῆς Συρίας. Ἄπλωσε τὸ χαλί του, εἶπε τὴν πρώτη του προσευχὴ καὶ βγήκε.

Ἡ κίνησι εἶχε ἀρχίσει κιάλας στὸ δρόμο. Οἱ νερούλαδες κι' οἱ φροντατζήδες περνούσανε μὲ βιάσι. Γαϊδούρια, φορτωμένα λαχανικά καὶ ὁ ποτα τρέχανε στὴν τύχη. Ὁ Ἄμπελ Κάσιμ, ὁ δημόσιος γραφέας, καθισμένον σταυροπόδι μπρὸς στὸ μικρὸ του γραφεῖο, ἔβλεπε τὶς καλαμένιες του πινυες Δυὸ γυναῖκες, πού οἱ πέπλοι τους μοιάζανε μὲ σύννεφα θύελλας, φιλονικοῦσαν γύρω ἀπὸ ἕναν ἀλευρῶ πού τις κύτταζε μὲ ἀδιαφορία. Οἱ φωτιές τῶν μαγειρειῶν ἀνόβαν. Διάφορα παιδιὰ κυνηγόντανε μὲ κραυγές. Ἀπὸ τὸ γειτονικὸ τζαμί φθάναν οἱ θρηνώδικες ψαλμωδίες τῶν μαθητῶν.

Ὁ Ναγκίμπ, ἀκίνητος στὸ κατώφλι τῆς πόρτας του, κίτταζε καὶ χαμογελοῦσε. Μὰ δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ κυττάζῃ καὶ νὰ χαμογελᾷ. Εὐχαριστοῦσε τὸν Θεὸ πού τὸν ἀξίωνε ν' ἀπολαμβάνῃ τὴ δροσερὴς χρωματισιὴ τῶν φρούτων καὶ τῶν λαχανικῶν, τὴ διαύγεια τοῦ ἀέρος καὶ τὸ ροδαλὸ λαύμὸ τῆς μικρῆς ἐκείνης κόρης πού ἀπομακρυνότανε. . . Ἐμενε ἐκεῖ, καθισμένον, στὴν ἔκστασί του, ἐνῶ οἱ νερούλαδες καὶ τὰ γαϊδουράκια περνώντας ἀπὸ μπρὸς του, τὸν σπρώχναν, κι' ἐνῶ τοῦ κάκου πολλοὶ διαβίτες τοῦ στέλναν καὶ τὴν καλημέρα τους.

Νοιώθοντας τὴν κνίσσα τῶν μαγειρειῶν, τὴ μυρωδιὰ τῶν πεπονητῶν καὶ τὸ ἄρωμα τῆς κανέλλας τῶν γλυκισμάτων, ὁ Ναγκίμπ πείνασε ξαφνικά, καὶ λυπήθηκε, γιατί ἡ Ζαΐνα, ἡ φοβερὴ γυναῖκα του, λίγες στιγμὲς πρωτιέτερα, τοῦχε δηλώσει πῶς, γιὰ νὰ φάῃ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, ἔπρεπε νὰ ὑπολογίξῃ στὴ φιλανθρωπία τῶν φίλων του.

— Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος! εἶχε ἀπαντήσῃ ὁ ποιητὴ. Ἐκανε τὸ μισὸ κακόμοιρο.

Οὔτε ὁ Μαχμούτ, ὁ πωλητὴς τῶν σταφυλιῶν, οὔτε ὁ Ναγκίμπ, ὁ πωλητὴς τῶν ροδάκινων, οὔτε ὁ Οὐζούμ, οὔτε ὁ Ἄμσαλ, τοῦχαν προσφέρει τίποτα ἀπὸ τὰ κοφίνια τους. Μὲ τὸ αἰώνιο χαμόγελο στὰ χεῖλη πέρας τὸ δρόμο καὶ προχώρησε πρὸς μίαν περιφέρεια τῶν κήπων.

Ὁ ἥλιος ἦταν κιάλας ἀρκετὰ ὑψηλά. Ἀγέρας δυνατὸς σάσωνε τοὺς δρόμους. Ὁ Ναγκίμπ προσπέρασε τοὺς ἀγοπορημένους μπαξεβάνηδες καὶ τὰ ἔκαρδισμένα κορίτσια, πού κρατοῦσαν μὲ μεγάλη δυσκολία τοὺς πέπλους τους. Πλησίασε. . . Ἐρριψε γύρω μίαν γρήγορη ματιά: ψυχὴ! Σήκωσε τὴν κελεμπία του καὶ δρασκελίσει τὸν τοῖχο πού περιτριγύριζε τὸν κήπο τοῦ Σαλόρ Ἀφέν.

Ἡ πρώτη του φροντίδα, καὶ πάλι, ἦταν νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Κύριο Οὐρανὸ καὶ Γῆς, πού εἶχε στείλει σ' αὐτὸν τὸν κήπο μίαν τέτοια ἀφθονία φρούτων. Οἱ κλάδοι τῶν ἀπιδιών καὶ τῶν ροδακινιῶν λύγιζαν ἀπὸ τὸ βάρος τῶν θησαυρῶν τους, θεώρατα σταφύλια κρέμουνταν ἀπὸ τὶς κληματαριές, καὶ πεπόνια, γυαλίζοντας στὸν ἥλιο, κυλιόντανε στὰ χόρτα.

Μ' ὄλη τὴ δυνάμει του ὁ Ναγκίμπ κοίνησε τὰ δέντρα. Μιὰ βροχὴ ἀπὸ φρούτα ἔπεσε μὲ ὑπόκωφο κρότο, καὶ σὲ μίαν στιγμὴ ἡ γλῶσση κατασπύρθηκε ἀπὸ ἀναρίθμητα μάγουλα χρουοξάνθα καὶ ροδαλά. Ἄχως νὰ χάσῃ οὔτε λεπτὸ, ὁ ἀσύστολος ἔτρεξε στὰ κλήματα, πού τάγγυσε μὲ μέθοδο κι' ὕστερα διάλεξε τὰ πιὸ ὠραία πεπόνια. Μόλις ἔγινε κι' αὐτό, ἀνοιξε καὶ ἀπλωσε χάμου ἕνα σακκὶ πού ἔτυχε ν' ἔχη κάτω ἀπὸ τὴν κελεμπία του.

Τὸ ἔργο εἶχε τελειώσει. Ένα ἀληθινὸ χαλὶ ἀπὸ φρούτα σκέπαζε τὴ γλῶσση... Μὲ τὰ χέρια πίσω, ὁ Ναγκίμπ θαύμαζε τὸ ἔργο του, ὅταν ἡ πόρτα τοῦ κήπου ἀνοίξε ξι φρικὰ μὲ κρότο καὶ φάνηκε ὁ Γιαζίντ, ὁ κηπουρὸς τοῦ Σαλάρ Ἀφέν.

Ἄ! Γιαζίντ, φώναξε ἀμέσως ὁ Ναγκίμπ, ὁ Θεὸς σ' ἔστειλε γιὰ νὰ μὲ σώσης!

Έτρεξε ὁ Γιαζίντ, μὰ ξαφνικὰ στάθηκε σὺν ἀποσβολωμένος, μὲ τὰ χέρια ψηλὰ πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ μὲ τὸ στόμα ὀρθάνοιχτο.

— Ναι, καϋμένη μου, συμφορὰ μεγάλη! εἶπε ὁ ποιητής. Κρῖμα τόσα ροδάκινα, τόσα ἀχλάδια... Έλα γλήγορα νὰ σοῦ ἐξηγήσω πῶς συνέβη τὸ πρῶγμα...

Σὰ συνῆλθε ἀπὸ τὴν ἐκπληξι, ὁ Γιαζίντ ἄρπαξε μιὰ δικέλα καὶ πήδησε πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἦταν ὁ Ναγκίμπ βγάζοντας μιὰ τρομαχτικὴ κραυγὴ:

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἐξήγησέ μου, ἄθλιε, τί θέλεις σὺ ἐδῶ μέσα; τὺπε.

— Μὴ μοῦ μιλᾷς γι' αὐτὸ, ἀπήντησε μὲ βογγητὸ ὁ Ναγκίμπ. Έχω τὰ πλυρὰ μου κατατοσκιωμένα!

Τραβήχθηκε πίσω ἀπὸ μιὰ τριανταφυλλιά, καὶ ἄρχισε:

— Καϋμένη φίλε μου, οὔτε ἰδέα ἔχεις γιὰ τὴ θύελλα ποῦ ἐξέσπασε, σήμερα τὸ πρωτὶ, τὰ ξημερώματα! Καλότυχε ἄνθρωπε, κοιμώσουνα ἀκόμα ἐσύ, τὴν ὥρα ἐκείνη... Έγὼ ἔβγαίνα ἀπ' τοῦ καθῆ, ὅπου πέρασα τὴ νύχτα ἀντιγράφοντας τίς ἀποφάσεις ποῦ ἔβγαλε χθές. Ἡ θύελλα ἦταν στὴν ὀκμὴ τῆς. Οἱ λεῦκες τῆς λεωφόρου Τσάργκα-Μπόγκ σωριάζονταν χάμου ξερριζωμένες. Τὰ κεραμίδια τοῦ σουλτανικοῦ Τζαμιοῦ ἐκσφενδονίζονταν σὲ μακρινῆ: ἀποστάσεις, καὶ κλαδιὰ δέντρων, πιδ βραεῖα κι' ἀπὸ γαϊδούρια, φτερούγιζαν ἀπάνω ἀπ' τίς ταράτσες. Νόμιζα πῶς ἦρθε ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου. Συμμαζωμένος κάτω ἀπ' τὴν καμάρα μιᾶς βρύσης, περιμένα νὰ ἰδῶ τὸν οὐρανὸ νὰ κατορακυλᾷ, κι' ἀνατριχιάζοντας ἀπὸ τὸν τρόμο, μουρμούριζα τὸ ἑδάφιο τοῦ Κορανίου: **«Στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τοῦ Οὐκτεῖρμονος καὶ Ἐλεήμονος. Ὅταν ὁ ἥλιος σβῆση, ὅταν τ' ἀστέρια πέσουν...»**

Ἄ! Γιαζίντ, ποῦ χαμήλωσε μ' εὐλάβεια τὸ κεφάλι μόλις ἄκουσε τὰ πρῶτα λόγια τοῦ τρομεροῦ ἑδαφίου, σηκώθηκε πάλι, μὲ τὴ δικέλα ψηλὰ. Μὰ ὁ Ναγκίμπ πίσω ἀπ' τὴν τριανταφυλλιά ποῦχε γιὰ προπύργιο ἐξακολούθησε, δίχως νὰ παίρηνη ἀναπνοή.

— ... **«Ὅταν τὰ βουνὰ καταρρεύσουν, ὅταν οἱ θάλασσες κοχλάσουν, ὅταν οἱ Πύλες τοῦ Παραδείσου ἀνοίξουν...»**

Νικημένος ὁ Γιαζίντ κατέβασε τὸ ὄπλο του κι' ἄφησε τὸν ἀστεῖο νὰ ἐξακολοθησῆ. Τότε μόνον αὐτὸς ἐπανέλαβε τὴν ἀφήγησί του, ἀπ' τὸ σημεῖο ὅπου τὴν εἶχε ἀφήσει:

— Ἄρχισα νὰ σέρνομαι τοῖχο τοῖχο, καὶ γιὰ νὰ μὴ μὲ σηκώσῃ ὁ ἄνεμος κρατιώμουν ὅσο μποροῦσα πιδ δυνατὰ ἀπὸ τὰ κάγκελλα τῶν παραθυριῶν, ὡς ποῦ ἐφθασα στὴ σχολὴ τοῦ Μίγρα Ραχμάν. Δὲ μοῦ ἔμενε πιδ παρὰ νὰ περάσω τὴν πλατεῖα. Δίστασα. Τέλος, ἀφοῦ ἀφῆθηκα στὴν προεπαισία τοῦ Ἄλλάχ...

Ἄ! Γιαζίντ χαμήλωσε πάλι μ' εὐλάβεια τὸ κεφάλι.

— ... Προχώρησα μὲς' στὴν πλατεῖα, μὲ κλειστὰ μάτια. Ἐσφόνου, ἕνας

φανταστικὸς ἀνεμοστρόβιλος μὲ παρέσυρε. Σὲ μιὰ στιγμή βροισκόμουν στὸν ἀέρα πού μὲ χτυποῦσε ἀπὸ δῶ, μὲ παράδερεν ἀπ' ἐκεῖ, μὲ στριφογύριζε σὰ ἓνα κρεμμυδότσουφλο. Φαντάζεσαι τὴν τρομάρα μου. Ἀνέβαινα, κατέβαινα, ξαναέβαινα πάλι. . . Πότε ἀγγίζα, περνώντας, τὶς ἄκρες καμμιάς ταράτσας, πότε τὶς κορφές τῶν δένδρων. . . Δέκα φορὲς προσπάθησα νὰ πιστώθω ἀπὸ κανένα κλάδο, μὰ μιὰ ὀρμητικὴ πνοὴ τοῦ ἀνέμου μὲ τίναζε πάλι ψηλὰ σὰ οὐοῦρα.

— Θι τελειώσης, ἐπὶ τέλους; ἐφώναζε ὁ Γιαζίντ.

— Μ' ἓνα λόγο, σὲ μιὰ στιγμή ἀντελήφθηκα πὼς τριγυροῦσα ἀπάνω ἀπ' αὐτὸν τὸν κῆπο. Γιὰ καλὴ μου τύχη, ὁ ἀέρας μὲ πλησίαζε στὴ γῆ, καὶ τούτη τὴ φορὰ κατῶρθωσα νὰ πιστώσῃ σφιχτὰ στὸν κορμὸ αὐτῆς ἐδῶ τῆς ροδακινιάς. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, εὐγενικέ μου φίλε, βρέθηκα στὸ χτήμα σου. Ἄκουσε τὴ συνέχεια. . .

Ἄκουσε τὴ συνέχεια. Ὁ Γιαζίντ χτύπησε τὸ πόδι του ἀπὸ ἀνυπομονησία.

— Καὶ τὰ σταφύλια καὶ τὰ πεπόνια, γρύλλισε, ὁ ἀνεμος τὰ μάζωξε κι' αὐτά;

— Νὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβῃς ἀπήντησε ὁ Ναγκίμπ. Ὁ ἀνεμος δυνάμωνε ἀκόμη πιὸ πολὺ, κι' ἐγὼ βασιτώμουν καλὰ ἀπ' τὴ ροδακινιά. Στὰ πολλά, ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι, τὰ χέρια μου χαλάρωσαν. Ἀμέσως πετάχτηκα σὰν ἓνα ξερὸ φύλλο, σ' αὐτὴν τὴν θαυμάσια κληματαριά. Ἐκλεισα τὰ χέρια γιὰ νὰ πιστώθω ἀπὸ κάπου. . . Δὲν κατῶρθωσα παρὰ νὰ κουνήσω τὴν κληματαριά τόσο δυνατὰ, ὥστε νὰ πέσουν χάμου ὅλα τῆς τὰ σιαφύλια, ἐνῶ ἐγὼ ἐπῆγα κι' ἔπεσα, μὲ τὴν κοιλιά, στὴ βραγιά τῶν πεπονιών. Ἐκεῖ τὰ χέρια μου ἄδραξαν τὰ πιὸ μεγάλα. Μὰ αὐτὰ ἀπ' τὸ τραβήγμα κόβουνταν ἀπ' τὴ μάνα τους. Μ' ἓνα πετόνι σὲ κάθε χέρι, ἔρχομαι ἄλλη μιὰ φορὰ καὶ πέφτω στὴ ροδακινιά, πού τὰ ροδάκινά της, ἀπ' τὸ τρανταγμα, σκορποῦνε κάτω, καὶ στὶς δύο ἀχλαδιές αὐτές, πού οἱ καρποὶ τους παθαίνουν τὸ ἴδιο. Ἡ ἀνεμοζάλη δυνάμωνε ὀλοένα. Ἐλεγα μέσα μου πὼς πλησίαζε ἡ τελευταία μου στιγμή. Μ' ὄλη μου τὴν τρομάρα, μ' ὄλο τὸ τσάκισμα πούχε πάθει τὸ κορμὶ μου, δὲν παραμελοῦσα νὰ λυποῦμαι κατάκαρδα γιὰ τὴ ζημιὰ πού προξένησα σι' ἀφεντικὸ σου, καὶ παρακαλοῦσα τὸ Θεὸ νὰ μ' ἀξιώσῃ νὰ βγῶ μιὰ φορὰ ἔξω ἀπὸ τὸν καταραμένον αὐτὸν τοῖχο πού μὲ κρατοῦσε ἐδῶ φυλακισμένο. Ἀχ! γιὰτὶ νὰ μὴ σκεφθῶ πρωτύτερα τὸ εὐλογημένο αὐτὸ μέσο; Μόλις πρόφερα τὴν εὐχὴ, ὁ πανάγαθος Θεὸς μὲ ἄκουσε καὶ ὁ ἀνεμος ἔπεσε. Μὰ ἐγὼ, τσακισμένος ἀπ' τὴν κούρασι, μὲ τὰ μέλη μου σκοτωμένα, μὲ μυαλὸ σκοτισμένο, σωριάστηκα ἀπάνω στὰ χόρτα. . .

— Κι' αὐτὸ τὸ σακκί, ρώτησε ὁ Γιαζίντ, ποῖος τὸ γέμισε ἀχλάδια;

Τὴ στιγμή πού ὁ Ναγκίμπ ἔσκυβε μὲ ἐκπληξί γιὰ νὰ κυττάξῃ τὸ σακκί, μιὰ φωνὴ πολὺ γλυκεῖα κελáιδησε πίσω του.

— Εἶχα διατάξει τὸν Χάλεντ νὰ μαζέψῃ αὐτοὺς τοὺς καρπούς, μὰ ἐκεῖνος δὲν ξέρω ποῦ πάει. . .

Ἦταν ἡ Ρουζουλμουζούρ, τραγουδίστρα ἀπὸ τὴν Κίνα, πού ὁ Σαλάρ Ἄφεν εἶχε γνωρίσει στὴ Μπουχάρα, ὅπου αὐτὴ εἶχε ἀκολουθήσει Κινέζους ζωγράφους κι' ἐμπόρους κινέζικων βάζων. Τυλιγμένη μὲ τὴ φαρδεῖά της,

ρόμπα, πού τή φούσκωνε τὸ ἀγέρι, ἔμοιοζε μὲ τὸ μυθικὸ πουλὶ Φόγκ-Χοάγκ πού βλέπει κανεὶς ζωγραφισμένον στὶς προσελλάνες τοῦ Κιρμάν. Πυρωμένος ἀπὸ μιὰ τρομερὴ φωτιά πού ἄρχισε μονομιᾶς νὰ τὸν κατακαίῃ, ὁ Ναγκίμπ χαιρέησε τὴν κόρη κι' εἶπε:

— "Ἦμουν ἀκριβῶς ἔτοιμος νὰ ἐξηγήσω στὸν Γιαζίντ πὼς περίμενα τὸ Χάλεντ, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσω νὰ σηκώσῃ αὐτὸν τὸν σάκκο στουὺς ὤμους του. "Ὡ Σουλτάνα τῶν Κήπων, μὲ βλέπεις πόσο εἶμαι θλιμμένος πού ρήμαξα ἔτσι τὰ χαριτωμένα αὐτὰ δέντρα! Μὰ ἡ καλωσύνη σου πρέπει νάβῃ ἀτέλειωτη, ἀφοῦ οὔτε μιὰ λέξι δὲν πρόφερες γιὰ νὰ μὲ μαλώσῃς. Πίστεψέ με πὼς ὅπου κι' ἂν βρισκώμαι θὰ διαλαλῶ τίς χάρες σου καὶ τὴν καλὴ τύχη ἐκείνου πού τοῦ μαγεύεις τίς μέρες καὶ τίς νύχτες. Τώρα ἐξηγῶ γιὰτί τὰ πουλιά σωπαίνουν στὸ περιτοχισμένο αὐτὸ μέρος, γιὰτί ἡ φωνή σου εἶναι πιὸ μελωδικὰ κι' ἀπὸ τὸ κελαῖδισμα τῶν ἱερῶν ἀηδονιών, πού συχνάζουν στὶς λεῦκες τοῦ Νεφαχάτ. Τώρα πού γνώρισα τὸ πρόσωπό σου, δὲ μού μένει παρὰ νὰ ράψω τὰ βλέφαρά μου, ὅπως κάνουν στ' ἀμέρευτα ἀγρίμια.

Ἡ Ρουζουλμουζοῦρ ἔδιωξε τὸ Γιαζίντ, κι' εἶπε στὸ Ναγκίμπ:

— Σὲ παρατηρῶ ἀπὸ τὴ στιγμή πού μπήκες μέσα σ' αὐτὸν τὸν κῆπο. Μ' ὄλο πού οἱ νόμοι τῆς πατριίδας μου μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ λαβαίνω μέρος στὶς διασκεδάσεις τῆς πόλης, ἡ τυραννικὴ ἀγάπη πού ἔχει γιὰ μένα ὁ Σαλάρ Ἀφὲν μ' ἔχει ρίξει σὲ κατάστιαι σκλαβιάς, κι' ἡ μόνη μου διασκέδασι εἶναι νὰ βλέπω νὰ ὠριμάζουν τὰ φρούτα καὶ νὰ πετοῦν οἱ μέλισσες.

Εἶναι μιὰ ἀπασχόλησι τερπνὴ πού μ' ἀρέσει καὶ μένα καὶ ποθῶ ὅταν ἔχω τεμπελιά, ἀπάντησε ὁ Ναγκίμπ. Μὰ εἶμαι ὁ βεζύρης τοῦ σουλτάνου τοῦ Μοτζάμ, καὶ οἱ φροντίδες τῆς ἀρχῆς μ' ἐμποδίζουν νὰ γευθῶ τίς μαγειεὺς αὐτὲς τῆς τεμπελιάς. Ἀπορεῖς, ἴσως, πού μὲ βλέπεις ἔτσι μὲ τὰ ροῦχα ἐλεεινὰ καὶ μὲ χέρια πού φέρνουν τὰ ἴχνη χαμάλικης δουλειᾶς... Γιὰ νὰ ἐκτελέσω μιὰ πολὺ δύσκολη ἀποστολή, πού ἀπ' αὐτὴν ἐξαρτᾶται ἡ εὐδαιμονία τῆς πατριίδας μου κι' ἡ δόξα τοῦ κυρίου μου, ντύθηκα ἔτσι, σὰν ἕνας ἀνθρωπος ταπεινός. Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ σοῦ πῶ πόσον ὑποφέρω πού παρουσιάζομαι ἔτσι μπρὸς σου, καὶ πού παραιτοῦμαι μ' ἐγκαρτέρησι ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον πού θὰ μοῦ ἔδειχνες ἂν ἦμουν ντυμένος ὅπως συνηθίζουν νὰ ντύνονται οἱ βεζύρηδες. Μὴ μ' ἔρωτᾶς, τί λογῆς εἶναι ἡ ἀποστολή μου, γιὰτί θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ σοῦ ἀπαντήσω, δίχως ν'ἄχω τὸ φόβο πὼς θὰ μ' ἐλέγχι ὕστερα ἢ συνείδησί μου. Ἄλλως τε οἱ δουλειές μου δὲν ἔχουν καμμιά σχέσι μὲ τὴ χαριτωμένη μέριμνα πού ἔδειξες γιὰ μένα, καὶ θ'ἄμουν ἀπαρηγόρητος ἂν σοῦ ἄφηνα τὸ συναίσθημα πὼς δὲν ξέρω σὲ τίποτα ἄλλο νὰ ἐνδιαφέρωμαι παρὰ σὲ πράγματα σχετικὰ μὲ τὴν ἐξάσκησι τοῦ ἐπαγγέλματός μου. Εἶμαι πάρα πολὺ εὐαίσθητος στὴν τέχνη πού καλλιεργεῖς μὲ μιὰ τόσο μοναδικὴ ἰδιοφυία, τὸ ξέρω. Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος, στὸ παλάτι μου, στὸ Μοτζάμ, πολλὰς νύχτες αὐτοσχεδιάζω, ἀπάνω στὴν κιθάρα μου, τραγούδια πού οἱ δικοί μου ἔχουν τὴν καλωσύνην νὰ τὰ βρῶσιν ἀρμονικὰ, μὰ πού δὲ θὰ τολμοῦσα ποτὲ νὰ κάνω τὰ δικά σου αὐτιά νὰ τ' ἀκούσιν... .

Ἡ Ρουζουλμουζοῦρ πάρα πολὺ χαρούμενη τὸν ἀκουε κυττάζοντας ἕνα μικρὸ σκάθαρο πού περπατοῦσε στὴ γλῶη, ἀναζητῶντας ἕνα κλωνάρι εὐνοϊκὸ γιὰ νὰ πετάξῃ.

— Ὡραία Κινεζοπούλα, ξανάρχισε ὁ Ναγκίμπ, ἡ θέσι αὐτοῦ τοῦ ἐντόμου μου φαίνεται ὅμοια μετὰ τὴ δική σου. Φαντάζομαι πὼς μοραίνεσαι ἐδῶ μισα μετὸν πιδὸ σκλήρῳ τρόπῳ καὶ πὼς θάθελες νὰ δραπειεύσης ἀπ' αὐτὸ τὸ κατάκλειστο ἀπὸ δένδρα ἄσυλο, ὅπου σὲ κρατᾷ ἀυσοδεμένη ἢ ἀνήσυχη ἀγάπη τοῦ Σαλᾶρ Ἀφέν. Δὲν γνωρίζω καθόλου τὸ πρόσωπο αὐτοῦ, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὸ γνωρίσω, γιατί εἰμαι βέβαιος πὼς δὲ θὰ μπορούσα νὰ κρατηθῶ ἀπ' τὸν πειρασμὸ νὰ τὸν μαλώσω ἄγρια γιὰ τὴ συμπεριφορὰ του ἀπέναντί σου, καὶ ἴσως τοῦ τσακίσω τὰ πλευρὰ του με κανένα βαρὺ ρόπαλο.

Ἔλεγε τὰ γενναῖα καὶ τολμηρὰ αὐτὰ λόγια, γιατί νόμιζε πὼς ὁ Σαλᾶρ Ἀφέν ἦταν σὲ ταξίδι στὸ Ζαμπουλιστὰν καὶ πὼς δὲ θὰ γύριζε πρὶν βγῆ τὸ φεγγάρι τοῦ μήνα Ράγκαμπ. Ἔτσι εἶχε ἀκούσει χθὲς νὰ λὲν στὴν ἀγορὰ.

— Θὰ με λυπώσουν καὶ δὲ θὰ τῶκανες αὐτό, γιὰ τὸ χατήρι μου, εἶπε ἡ Ρουζουλμουζούρ. Θυμοῦμαι τι πόνῳ δοκίμασα ἕνα βράδυ, βλέποντας τὸν Σαλᾶρ Ἀφέν νὰ γυρίζῃ ἀπὸ μιὰ συνέλευσι διαβασμένων, πού εἶχαν ἀνάψει τόσο, ὥστε φθάσανε στὰ γρονθοκοπήματα. Ἡ κελεμπία του ἦταν καταξισκιμένη. Τρομακτικὰ γκρατζουνίσματα ἔκαναν τὸ πρόσωπό του ἀγνώριστο. Μερικὲς ἀλοιφές, ὡς τόσο, ἀποκατάστησαν γρήγορα τὴν τάξι στὰ χαρακτηριστικά του, καὶ γιορτάσαμε ἀμέσως τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ μ' ἕναν τρόπο πού δὲν ἀρμόζει νὰ σοῦ πῶ, μὰ πού με κούρασε ὑπερβολικά.

— Τότε, λοιπόν, ἀφοῦ οἱ ἴδιες αἰτίες γεννοῦνε πάντα τὰ ἴδια ἀποτελέσματα, ἀπάντησε ὁ Ναγκίμπ, θὰ προφυλαχθῶ νὰ μὴ τὸν δέρω. Ἀρκετὰ ὑποφέρω τώρα ἀπὸ τὴ σκέψι πὼς σὲ χαίρεται, δίχως ἀμφιβολία, πολὺ συχνότερα ἀπ' ὅσο δέρονται. Δὲ θὰ κάνω τὴν τρέλλα νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ πῆ ὡς ποῖο σημεῖο σὲ καταπονεῖ ὅταν τὸν δέρονται, γιατί θάθαιμι ἱκανὸς νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τὸ ταξίδι μου, γιὰ νὰ μείνω ἐδῶ, νὰ τὸν ἐπιτηρῶ, νὰ μὴ τὸν δέρονται. Ἀπορῶ ὅμως πὼς μπορείς καὶ ὑποφέρεις καὶ ἀνέχεσαι τίς ἐπιθέσεις ἐνὸς τέτοιου χυδαίου ἀνθρώπου. Ὁ Σαλᾶρ Ἀφέν εἶναι πλούσιος, τὸ ξέρω, μὰ καθὼς καταλαβαίνω δὲν ἔχει με τίς γυναῖκες τὴν ντελικατέστα ἐκείνη, ἐκείνη τὴ λεπτὴ φροντίδα πού εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀρετὴ τῶν εὐγενῶν ἀνθρώπων. Ἐγὼ στὴ θέσι του, τὴ βραδιά πού γρονθοκοπήθηκε με τοὺς διαβασμένους, θὰ εὐχαριστιώμουν ἀπλῶς, γιὰ νὰ γιορτάσω τίς θαυμάσιες θεραπευτικὲς ἰδιότητες τῶν ἀλοιφῶν πού θὰ μοῦ γιάτρευαν τίς πληγές, νὰ ζητήσω ἀπὸ σένα νὰ μοῦ παίξῃς λιγάκι κιθάρα, ἢ τὸ ντέφι. Θάσβηναι τίς λάμπες, θὰ κατέβαζα τίς κουρτίνες τῶν παραθυριῶν, θάδιωχνα ὅλους τοὺς δούλους, καὶ θὰ ξαπλωνόμουν κοντὰ σου, εὐτυχισμένος σὰν ἕνας σουλιτάνος Σαισσανίδης. Καὶ τὴν αὐγὴ, ἂν ἡ νύχτα ἦταν ψυχρὴ, θὰ παρακαλοῦσα τὸ κορμάκι σου νὰ ζεστάνῃ τὸ δικό μου καὶ θὰ κοιμώμαστε εἰρηνικά.

Φθάνοντας στὸ σημεῖο αὐτὸ τοῦ λόγου του, ὁ Ναγκίμπ παρατήρησε πὼς ἡ ὥραία Κινέζα ἀπέφυγε νὰ τὸν ρωτήσῃ γιατί μπῆκε στὸν κῆπο τοῦ Σαλᾶρ Ἀφέν. Θεώρησε ἀνησυχαστικὴ τὴν ὑπερβολικὴ αὐτὴ διάκρισι, καὶ ἀποφάσισε νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀφορμὴ.

— Ἡ χαρὰ πού δοκιμάζω συνομιλῶντας μαζί σου, ἔξακολούθησε, με κάνει νὰ λησιμονήσω ἕνα χρέος βιαστικό. Δίχως ἀμφιβολία, θὰ μπορούσα νὰ διακοψῶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὴν κουβέντα μας καὶ νὰ ζητήσω τὴν ἀδεια

νὰ φύγω, δίχως κἄν νὰ λάβω τὸν κόπο νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὴν καλοσύνη πού μοῦδαίεες, μὰ θὰ μὲ περνοῦσες γιὰ κανέναν ἐπιδιέξο λοποδύτη ἢ γιὰ κανένα κακοαναθρεμμένο. Εἶναι φανερὸ πὼς ἕνας ὀποιοσδήποτε χαμάλης, προικισμένος μὲ γόνιμη φαντασία, μπορεῖ νὰ παρουσιαστῇ γιὰ βεζύρης μιᾶς χώρας μακρονῆς καὶ νὰ προσβάλλῃ διάφορους λόγους πολιτικῆς, γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὸ ρυπαρὸ ντύσιμό του. . . Τολμῶ νὰ ἐπιβῶ πὼς ἡ ἰδέα αὐτὴ δὲν πέρασε ἀπ' τὸ πνεῦμα σου, μ' ὅλη τὴν καταστροφή πού προξένησα ἐδῶ μέσα. Μιὰ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη μὲ ἀνάγκασε νὰ ἀνεβῶ στὸν τοῖχο τοῦ κήπου σου καὶ νὰ ρημάξω αὐτὰ τὰ δένδρα. Ἐπερὶ ἡμέρες εἶχα παρατηρήσει πὼς μ' ἀκολουθούσανε κάποιοι κατάσκοποι τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Σιόχ Ἀμπᾶς. Ἀνελήφθηκα πὼς ἡ ἀποστολή μου κινδύνευε καὶ πὼς εἶχα φόβο νὰ δεθῶ μὲ ἀλυσίδες καὶ νὰ κλειστῶ σὲ κανένα σκοτεινὸ μπουτροῦμι. Ὡς τόσο οὔτε ἡ πεποιθήσι στὸν ἑαυτό μου, οὔτε ὁ ζήλος μου ἐλαττώθηκε. Σήμερα τὸ πρωῖ, κεῖ πού περνοῦσα τὸ γεφύρι τοῦ Μπουμπι Ρύκν ἐν Νεῖν, ἕνας ἄγνωστος μὲ πλησίασε καὶ μοῦπε: «Ὁ σεβαστὸς μονάρχης μας, ὁ σουλτᾶνος τοῦ Μοτζάμ, μὲ ἐπεφόρτισε νὰ σὲ εἰδοποιήσω πὼς ἡ ἀποστολή σου ἐτελείωσε. Θέλεις νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς ὡς τὸν κῆπον τοῦ Ζεντερόνιτ; Ἢ σὺ ἀνακοινώσω ὁδηγίεες, πού δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τις δώσω ἐδῶ, μπρὸς σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς χασομέρηδες». Δίχως τὴν παραμικρὴ ταραχή, ἀπάντησα στὸν κατάσκοπο: «Ἀδερφέ μου, λάθος θὰ κίνης. Ἐγὼ εἶμαι ἕνας ταπεινὸς ποιητής, κάτοικος τῆς εὐτυχισμένης αὐτῆς πόλης, καὶ ἡ μόνη ἀποστολή πού ἔχω ἐδῶ κάτω εἶναι νὰ χαρίζω εὐχαρίστες στιγμὲς στοὺς ἄρχοντες πού μὲ τιμοῦν μὲ τὴν γενναιοδωρία τους. Αὐτὴ τῆ στιγμῆ ἀκριβῶς ἔπλεξα μέσ' στὸ μυαλό μου μιὰν ᾠδὴ γιὰ τὴν ἀστάθεια τῆς ἀγάπης καὶ μὲ πολλὴ εὐχαρίστησί μου θὰ λάβαινα τὸν κόπο νὰ σοῦ τὴν ἀπαγγεῖλω, πᾶνω ἐκεῖ στὴν ἀνθισμένη ἀκροποταμιᾷ, ἀν' εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ μὲ βεβαιώσης πὼς θὰ μοῦδίνες κἄτι νὰ νὰ πάρω τίποτα νὰ κολατίσω». Ὁ ἄγνωστος μὲ κύτταξε σιωπηλός. Μεῦρθε ἡ ἔμπνευσι νὰ τοῦ ἐπαναλάβω τὴν πρότασί μου. Μοῦ τὴν ἀπέρριψε, κ' ἔφυγα, μὲ μεγάλη προσοχὴ μὴν κουδουνίσουν τὰ φλουριά πού ἔχω γεμάτη ἀπ' αὐτὰ τὴ σακκούλα μου. Ἐδῶ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι σου ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ πλησίασε πάλι: «Τὶ καλὴ σύμπτωσι! τοῦ φώναξα γιὰ νὰ τοῦ βγάλω τὶς ὑποψίες του. Θὰ μοῦ κίνης μὲ μεγάλη ὑπηρεσία, ἂν δὲν εἶσαι ἀναισθητος στὴν πείνα πού ὑποφέρω. Θέλεις νὰ μὲ βοηθήσῃς ν' ἀνέβω τὸν τοῖχο αὐτοῦ τοῦ κήπου καὶ νὰ πηδήσω μέσα; Κι' ὅτι μαζέψω, σοῦ δίνω τὰ μισά». Αὐτὴ τῆ φορᾷ, βεβαιωμένος πιά πὼς εἶχε ἀπατηθῆ, ὁ κατάσκοπος ἔσκασε ἀπ' τὰ γέλια καὶ μοῦ εἶπε: «Ἐλα! Πῆδησε στὸν ὄμο μου. . . . Θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ, καὶ θὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ βροῦμε τὸν καταρραμένο αὐτὸν Τάτζ-ἐλ-Μούλκ, πού πρέπει νὰ βρῆκε ἄσυλο σὲ κανένα ἀπὸ τὰ πλούσια σπίτια πού συχνάζει». Εἶς πισιστῆ στὴν παγίδα! Μὲ τὴν ντροπὴ στὴν ψυχῆ, ἀναγκάστηκα νὰ δρασκελίσω τὸν τοῖχο, νὰ νταῶω τὰ δένδρα καὶ νὰ μαζέψω τοὺς καρπούς. Τώρα περνοῦμαι ἀπὸ κάθε νέα πονηριὰ γιὰ νὰ σωθῶ ἀπὸ τὸν κίνδυνο. Ὁ κατάσκοπος, βέβαια, θὰ καταλάβῃ, στὸ τέλος, πὼς εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος ὁ Τάτζ-ἐλ Μούλκ, καὶ αὔριο, δίχως ἀμφιβολία, θὰ μάθης τὸ θάνατό μου. Χαῖρες, ὦραία τραγουδίστρα! Θὰ πάρω μαζί μου, στὸν τάφο μου, τὴν ἀνάμνησι

τῆς συνάντησός μας, καὶ τὴν ἀφατὴ λύπη πού δὲ οὐ γνώρισα παρὰ τὴν τελευταία μέρα τῆς ζωῆς μου.

Ἡ Ρουζουλμουζούρ ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς.

— Ὅχι, δὲ θὰ σ' ἀφήσω σ' αὐτὴν τὴν τόσο σκληρὴ κι' ἀπαίσινα τύχη, εἶπε τέλος. Ὁ ἄνδρας μου θάταν ὁ πρῶτος πού θὰ σοῦ πρόσφερε τὰ μέσα νὰ γλυτώσῃς ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Ἄς φύγουμε ἀπὸ δῶ, δίχως θόρυβο, γιατί μπορεῖ ὁ διώκτης σου νάβῃ κάπου κρυμμένος καὶ νὰ σε παραμονεύῃ. Κι' ὅταν νυχτώσῃ, θὰ σοῦ δώσω ἓνα φυλαχτό, καὶ θὰ σοῦ ἀνοίξω μιὰ πόρτα κρυφὴ, γιὰ νὰ βγῆς ἔξω στὸν κάμπο.

Πέρασαν τὸν κῆπο. Καθὼς περπατοῦσαν, ὁ Ναγκίμπ ἔσφιγγε τὴ μέση τῆς Ρουζουλμουζούρ, κι' ἀνάπνεε τὸ ναρκωτικὸ ἄρωμα πού σκορποῖσε ὁ ψηλὸς τῆς κότσος. Μὲ τὰ μάτια λιγωμένα, μὲ κεφάλι ζυλισμένο, παρατηροῦσε τὰ μικροῦλικά καὶ περήφανα στήθια τῆς ν' ἀναταραζοῦνται μὲ τὸ ρυθμὸ τῆς περπατήσεώς της. Μ' ὅλη του τὴ ζάλη, παράβαλε τὸ λιγερό αὐτῆ κορμάκι μὲ τὸ κορμὶ μιᾶς ἄλλης γυναίκας—τῆς γυναίκας του—πού τ' ἀγκαλίσματαί της τὸν ἐγέμιζαν φρίκη. Ἡ τρυφερὴ τραγουδίστρα, ἀπ' τ' ἄλλο μέρος, ἄφηνε νὰ τὴν πλημμυρίζῃ ἡ περηφάνεια πού ἔνοιωθε νὰ τὴ σφίγγῃ στὸ μπρόστο του ἓνας μεγάλος αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Στὴ θέλησί της ν' ἀντισταθῇ στὴν ταραχὴ τῆς ἀγάπης: πού τὴν πλημμύριζε ἐπίσης, καταριώταν τὴ διαύγεια τῆς μέρας, τὸ ἄρωμα τῆς χλόης, τὸ θρόϊσμα πού προξενοῦσε ἀνάμεσα στὰ δένδρα τὸ ἑλαφρὸ ἀεράκι.

Σταμάτησαν κάτω ἀπὸ μιὰ μηλιά. Ἐκεῖ ἡ Ρουζουλμουζούρ ἔβγαλε ἓνα βογγητό.

— Δὲν ἔχω τὴ δύναμι νὰ προχωρήσω ὡς στὸ σπίτι. Ἐκανα τὸ λογαριασμὸ δίχως νὰ σκεφθῶ τὴν κάψα, τὴν ἀδυναμία μου, καὶ τὴ συγκίνησι πού θὰ μοῦ προξενούσε ἡ συνάντησί μας. Ἄφησέ με ἔδῳ. Θὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν ὕπνο νὰ μοῦ ἀποδώσῃ τίς δυνάμεις μου. Πήγαινε νὰ πῆς στοὺς δούλους μου νὰ σοῦ ἐτοιμάσουνε ἓνα γεῦμα ἀπὸ τὰ φαγητὰ πού προτιμᾷς καὶ φοβέρισέ τους μὲ τὴν ὀργή μου ἂν δὲν σοῦ δείξουν προθυμία. Διάταξε, ἔκ μέρους μου, νὰ σοῦ γεμίσουν τὸ ποτήρι ἀπὸ ἓνα κρασί τῆς Καρμανίας, πού ἀναπαύεται σὲ μιὰ μεγάλη μποτίλια τοῦ Γκορμούν, κρυμμένη κάτω στὸ κελλάρι, πίσω ἀπ' τὴν ντουλάπα. Ἀπαίτησε, ἀκόμα, νὰ σοῦ ἀνοίξουν ἓνα μπουκάλι σερμπέτι «σελγκοῦζ», ὕστερα, ἂν τὸ ἐπιθυμῆς, πὲς τῆς ἀμέριμνης Ζαρίφας, πού φυλάει τίς ἡμέρες μας ἑλαφῖνες, νὰ σοῦ χορέψῃ λιγάκι.

Ὁ Ναγκίμπ, μὲ τὴ μύτη στὸν ἄερα, περιμένε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγῶνος, πού γινόταν μέσα του, ἀνάμεσα τῆς λαμπαργίας του καὶ τῆς ἀνυπομονησίας του νὰ χαϊδέψῃ τὴν Ρουζουλμουζούρ.

Αὐτὴ ἦταν τώρα ξαπλωμένη ἐπάνω στὰ χορτάρια. Ὁ Ἰσκίος ἐνὸς κλάδου, πού τὸν κουνούσε ὁ ἄερας, γλιστροῦσε ἀπάνω στὸ μέτωπό της, σὰν ἓνα συννεφάκι μπρὸς ἀπὸ τὸ λαμπερὸ δίσκο τοῦ φεγγαριοῦ, μιὰ φθινοπωρινὴ βραδιά. Ἡ ρόμπα της, μὲ τὰ κεντημένα ἐπάνω της λουλούδια ἔμοιαζε σὰν ρουάκι πού τὰ νερά του παρασύρουν μπουμπουκία ζουμπουλίων καὶ ιαρκίσεων, ὕστερα ἀπὸ ραгдаία βροχή.

Ὁ Ναγκίμπ, πού τὴν κῦτταζε τώρα μὲ μάτια θαμπωμένα, δὲν σκεπτόταν πιά οὔτε τὸ κρασί τῆς Καρμανίας, οὔτε τὴν ἄρωματικὴ σάλτσα ἐνὸς κάποιου

γιαχνιοῦ, πού εἶχε τὴν πρόθεσι νὰ διατάξῃ τὸ μάγειρο τοῦ Σαλάρ Ἀφὲν νὰ τοῦ φτιάξῃ. Ὁ διαταγμὸς του ἦταν μεγάλος. Νησιτικὸς ἀπὸ τὴν προηγούμενη μέρα, φοβῶταν μὴ μείνῃ ἀφωνος, ἀν ἡ Ρουζουλιμουζούρη τοῦ ζητούσε νὰ τραγουδήσῃ πολλὰς φορὰς τὸ τραγοῦδι πού φαινόταν πῶς περιμένε ἀπ' αὐτόν. . . Θυμῶταν ἕνα ἐπεισόδιο τῆς ζωῆς τοῦ Ρούστεμ, πού ἔκανε τὸν ἑακουστὸν αὐτὸν πολεμιστὴ νὰ θλιβῆται σ' ὅλη τὴ ζωὴ του. Ἐνα πρωτὶ ὁ ἦρωας μ' ὄλες τὶς πληγὰς πύχε στὸ κορμί του, ἀπὸ τὴν τελευταία μάχη, ἔσυρε στὴ σπηλιά του, ἀπάνω στὸ βουνὸ Ἐράμπ, μιὰ κόρη ὑπερκόσμιας καλλονῆς. Ἡ κόρη ἐκείνη ἦταν τόσο χαρούμενη ἀπὸ τὴν ἀνέλπιστη χάρι, πὺ τὴν εὐδόκησε ὁ οὐρανὸς νὰ γίνῃ ἡ ἔρωμένη τοῦ ἑακουσμένου ἦρωα! Μὰ ἐκεῖνος ἀπέφυγε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ προφασισζόμενος τὴν κούρασί του. Ἡ κόρη πειράχθηκε, θύμωσε, ἀγανάχτησε καὶ τὸν περιφρόνησε. Καὶ ὁ γενναῖος Ρούστεμ, γιὰ πρώτην φορὰ τότε, γνώρισε μὲ θλίψι, πῶς ἡ γυναῖκα ἡ ἔρωτευμένη εἶναι πῶ ἀμείλικτη ἀπὸ ἕναν ἄσπονδο ἐχθρό.

Ὁ Ναγκίμπ εἶχε τὸ συναίσθημα πῶς μοροῦσε ν' ἀποφύγῃ τὸ πάθημα αὐτὸ τοῦ ἦρωα. Τὸ πᾶν ἦταν ν' ἀποκοιμίσῃ τὴ Ρουζουλιμουζούρη, πού τὸν κῦτταζε μ' ἕναν τρόπο πολὺ προκλητικό.

— Μείνε ἡσυχῇ, τῆς εἶπε· θὰ καθήσω πλάι σου καὶ θὰ σκεφθῶ τί παιγνίδι πρέπει νὰ παίξω κι' ἐγὼ μὲ τὴ σειρά μου, τοῦ κατασκόπου. Κλείσε τὰ ὄραϊά σου ματάκια, μὴ σκέπτεσαι τίποτα. . .

Ἐξαφνα ἀπάγγειλε μελωδικὰ αὐτοὺς τοὺς στίχους:

«Ρωτάω τὸν ἑαυτὸ μου: μ' αὐτὰ τὰ ποδαράκια τὰ μικρούλικά πῶς μπόρεσες κι' ἦρθες ἀπ' τὴν Κίνα! Μά, σκεπτομαι, φύλλο τοῦ μπαμποῦ, χρυσὸ ἀπ' τὸν ἥλιο τοῦ καλοκαιριοῦ, πῶς δίχως ἄλλο σ' ἔφερε ἐδῶ ἡ αὔρα, πᾶνω στὰ φτερά της.

»Τὰ μάγουλά σου εἶναι αὐγουλωτὰ σὰν τοῦ τόπου σου τὰ βάζα. . . Νά! Ἀπάνω τους ἡ ἀεικίνητη σκιὰ τοῦ κλάδου ἐκείνου πού τὸν σαλεύει τὸ ἀεράκι, σχεδιάζει τὴ μορφὴ τοῦ οὐράνιου πουλιοῦ «χουμά!»

»Τὰ χεράκια σου εἶναι ἀπὸ λουλούδια ἀπὸ γομαλάκα τριανταφυλλένια, καὶ τὰ μαργαριταρένια νυχάκια σου θαμπώνουν τὶς πεταλοῦδες. Ἡ καρδούλα σου μέσα στὸ στηθάκι σου πρέπει νάβαι τόσο φουρφουρένια, ὥστε ἡ παραμικρὴ λέξι μπορεῖ νὰ τὴ ραγίσῃ.

»Γιὰ τοῦτο ὅλα γύρω σου σωπαίνουν, ὅλα πάρεξ ἡ ἀποθυμία σου, πού τραγουδᾷ γλυκά, μὰ τραγουδᾷ τόσο σιγανά, ὥστε μικρὴ μου δὲ θὰ μάθῃς ἀν εἶναι τοῦ Ζέφυρου ἡ πνοὴ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δένδρα, ἢ ὁ ὕμνος ἐνὸς ποιητῆ, πού ἔχει τρελλά ἀγαπήσει ἕνα φύλλου τοῦ μπαμποῦ, χρυσὸ ἀπ' τὸν ἥλιο τοῦ καλοκαιριοῦ».

— Γιατὶ δὲ μὲ παίρνεις στὴν ἀγκαλιά σου; εἶπε κείνη μὲ φωνὴ τρεμουλιαστή, πούμμοιαζε σὰν τερέτισμα τρυγόνας.

Ἐκεῖνος ἀπάντησε:

— Τὸ σκέφθηκα, νάρκισσέ μου μυροβόλε, μὰ τὸ ἄρωμά σου τόσο μ' ἔχει μεθύσει, ὥστε πᾶω νὰ πέσω ἀπὸ τὴ λιγοθυμία. Εἶσαι τόσο λεπτὴ σὰν τοῦ Χαλεπιοῦ τὶς γυάλες, ὥστε φοβοῦμαι μὴ σὲ συντριψῶ μέσ' στὰ δάχτυλά μου, καὶ πόση θάβαν τότε ἡ ἀπελπισιά μου καὶ ἡ ντροπὴ μου!

— Τὸ κορμί μου ἔχει τὴ σφιχτὴ εὐλυγισιὰ Ἰνδιάνικου «μάγκο», εἶπε κείνη μὲ φριδίδια σουφρωμένα.

Με τίς ἄκρες τῶν δαχτύλων τοῦ ὀ Ναγκίμπ ἄρχισε μὲ μεγάλη προσοχὴ νὰ χαϊδεύῃ τὸν πάλλευκο λαιμό της.

— Ἀλήθεια, τὰ στηθάκια σου ἔχουν τὴν ἐλαστικότητα τοῦ «μάγκο», εἶπε, μὰ γιατί τ' ἄλλο πρέπει νὰ τὸ ἐξακριβώσω, γιὰ ν' ἀποφύγω καμμιά καταστροφὴ. . .

Ἄπαλά ἀπαλά ἔχωσε τὸ χέρι τοῦ κάτω ἀπ' τὴ ρόμπα τῆς τραγουδίστρας.

— Θέε μου, ἀνεφώνησε ἀμέσως, νὰ ἔνα «ράγισμα» πού μοῦ δίνει νὰ σκεφθῶ πῶς δὲν εἶσαι ὅσο λὲς ἀρράγιστη!

— Ἐπλωμένη, μὲ ὄλο της τὸ ραχάτι ἡ Ρουζουλουζοῦρ χαμηγελοῦσε σ' ἓνα μῆλο πού τὸ βερνίκωνε ὁ ἥλιος.

— Φαίνεται ἡ βάβω μου μ' ἄφησε καμμιά φορὰ κι' ἔπεσα, ὅταν ἤμουνα μωρό, ψιθύρισε, γιατί πάντα τὸ βλέπω ἐκεῖ αὐτὸ τὸ «ράγισμα».

— Ἀλήθεια, τὶ ἀνησυχαστικὸ πρᾶγμα! ἀνεφώνησε ὁ Ναγκίμπ κατασαστισμένος.

Ἦταν τόσο ἀπησχολημένος γιὰ νὰ ἐκτιμήσῃ τὴ σπουδαιότητα τῆς βλάβης, ὥστε δὲν παρατήρησε ὅτι ἡ Ρουζουλουζοῦρ, σύμφωνα μὲ τὴ συνήθεια τῶν γυναικῶν τῆς ρόμπας της, εἶχε ρίξει στὸ πρόσωπό της τὸ ἓνα ἀπ' τὰ φαρδιά μανίκια τῆς ρόμπας της. Πέρα μακρού, ἕνας χόντζας καλοῦσε τοὺς πιστοὺς στὴν προσευχὴ. Τῶν μελισσῶν ὁ βόμβος ἔσχιζε τῆς σιγαλιᾶ; τὸ μεταξένιο φάδι. Μιά πεταλοῦδα πιπίλιζε τὸ μελι ἐνὸς γαλάζιου λουλουδιοῦ. . . Ὁ Ναγκίμπ, πού εἶχε θάψει στὴν ψυχὴ του τοὺς τελευταίους δισταγμούς του, χαϊδεύε τὴν ῥοδαλὸ κορμάκι τῆς Ρουζουλουζοῦρ, ὅπως τίς χορδὲς μᾶς ἄρας, κι' ὁ θρησκευτικὸς του πόθος κοντοστεκόταν στὸ κατῶφλι τοῦ κεχοιμπαρένιου οὐτοῦ ἰζιμιοῦ. . . Μία καρδερίνα κελᾶϊδησε. . . Τὰ λοιπὰ εἶναι ἓνα μυστικὸ, πού τὸ γνωρίζει μόνον ἡ μηλιά. . .

Μία φωνὴ ἀντήχησε στὸ βάθος τοῦ κήπου. Ὁ Ναγκίμπ ἔρριξε μιὰ ματιὰ καὶ παρειήρησε τὸν Σαλᾶρ Ἀφέν, πού ἔγερνε ἀπὸ ἓνα παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ του.

— Ἐ! τεμπελόσκυλο! ἐπανέλαβε ὁ ἄντρος τῆς ὥρας Κινέζας, δὲν ἀπαντᾷ, παρὰ ἐξακολουθεῖς νὰ κοιμᾶσαι στὸ χαλί αὐτὸ τῆς προσευχῆς, πού, δίχως ἄλλο, μοῦ ἔκλιψες!

Ἐπαιρνε τὸ Ναγκίμπ γιὰ τὸ Γιαζίντ. Ὅλα πῆγαιναν καλά.

— Κύριε, φώναξε ὁ ποιητὴς δίχως νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι καὶ προσπαθῶντᾶς νὰ κἀνῃ ὅσο μπορούσε καλλύτερα τὴ φωνὴ τοῦ κηπουροῦ, ἄφησέ με σὲ παρακαλῶ νὰ τελειώσω τὴν προσευχὴ μου, ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ χαλί, πού, ἀλήθεια, εἶναι δικό σου. Δὲν ἀκουσες τὸν χόντζα;

Ὁ Σαλᾶρ Ἀφέν χτύπησε μὲ τὴν παλάμη του τὸ μέτωπό του, μπῆκε μέσσι βιαστικά, ἄπλωσε ἓνα χαλί, πέταξε τίς παντοῦφλες του κι' ἄρχισε καὶ αὐτὸς τὴν προσευχὴ του!!!

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΤΟ ΕΥΠΝΗΜΑ

Τρία χρόνια εἶχε παντρεμένη. Καὶ τὰ τρία ἔμενε στὸ Ρέμα, ὅπου ὁ ἄνδρας τῆς εἶχε δυὸ νηματουργεῖα. Ζοῦσε ἡσυχῆ στὸ σπιτάκι τῆς, ποῦ ἦταν κρυμμένο μέσα σὲ δένδρα, χωρὶς παιδιά, χωρὶς φροντίδες, εὐτυχισμένη.

Ὁ ἄνδρας τῆς, μερικὰ χρόνια μεγαλύτερός τῆς, ἦταν πολὺ καλός. Κι' ἐκείνη τὸν ἀγαποῦσε. Ποτὲ πλανερὴ σκέψι δὲν πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ τῆς.

Ἡ μητέρα τῆς περνοῦσε πάντα κοντὰ τῆς τὸ καλοκαίρι, καὶ μόλις ἄρχιζαν νὰ πέφτουν τὰ πρώτα φύλλα γυρνοῦσε στὸ Παρίσι γιὰ τὸ χειμῶνα.

Μόνο ποῦ κάθε φθινόπωρο τῆς Ἰωάννας τῆς παρουσιάζοιαν ἕνας βῆχας.

Πέντε δλόκληρους μῆνες πυκνὴ δμίχλη σκέπαζε τὴ λαγκαδιὰ ποῦ περνοῦσε τὸ ρέμα. Στὴν ἀρχὴ ἀπλωνόταν πάνω ἀπ' τὰ λειβάδια ἀγάλια-ἀγάλια σκέπαζε ὅλο τὸ βάθος ποῦ φαινόταν ἀπὸ μακρυνὰ σὰ βαλτότοπος. Μόλις ξεχώριζαν τότε οἱ σκεπὲς τῶν σπιτιῶν. Κι' ὅταν πὰ μάκρατε καὶ πύκνωνε καὶ σκέπαζε τὸ κάθε τι, θαρρεῖς κι' ἦταν καμμιὰ φανταστικὴ πολιτεία, ὅπου οἱ ἄιθρωποι δὲν περπατοῦσαν παρὰ γλυστροῦσαν σὰ σκιές, μὴ βλέποντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἀπὸ δῶ ὡς ἐκεῖ. Τὰ δέντρα, χωμένα μέσ' στὴν καταχνιά, μυχλιάζαν ἀπ' τὴν υγρασία.

Ὅσοι περνοῦσαν πέρ' ἀπ' τὴ λαγκαδιὰ, τὸ μόνο ποῦ ξεχώριζαν μέσ' ἀπὸ τὴν πυκνὴν δμίχλη ἦταν οἱ δυὸ ψηλὲς καμινάδες τῶν ἐργοστασίων τοῦ κ. Βασσαίρ, ποῦ μέρα-νύχτα ἀφηναν νὰ ξεπετιοῦνται δυὸ φεῖδια μαύρου καπνοῦ. Μόνο αὐτὸ φανέρωνε δι' ζοῦσαν ἄνθρωποι στὴν καταχμασμένη κείνη λακούβα.

Ἐκείνον ὅμως τὸ χρόνο, διαν πλησίασε ὁ Ὀκτώβρης, ὁ γιατρὸς συμβούλεψε τὴν Ἰωάννα νὰ πάη χωρὶς ἄλλο νὰ περάσῃ τὸ χειμῶνα στὸ Παρίσι, κοντὰ στὴ μητέρα τῆς, γιὰ τὸ Ρέμα ἢ υγρασία ἦταν πολὺ επικίνδυνη γιὰ τὴν υγεία τῆς.

Τὸ ἀπεφάσισε καὶ πῆγε.

**

Τὸν πρώτο μῆνα σκεπτόταν ὅλο τὸ σπιτάκι τῆς... εἶχε συνηθίσει τόσα χρόνια, ὅλα του τὰ πράματα τῆς ἦταν τόσο γνώριμα, τόσο ἀγαπητὰ κι' ἡ ζωὴ τόσο ἀτάραχη.

Ὅμως, ἀγάλια-ἀγάλια, ἄρχισε νὰ συνηθίτῃ τὴ νέα τῆς ζωὴ, νὰ τῆς ἀρέσουν οἱ διασκεδάσεις, τὰ γεύματα, τὰ τσάγια, οἱ χοροί.

Δὲν ἐννοοῦσε μόνο ν' ἀφήσῃ τοὺς κοριτοίστικους τρόπους τῆς, καὶ τὸ ἀναποφάσιστο καὶ ὀκνὸ, ἕνα περπάτημα κάπως συρτό, ἕνα γέλιο κουρασμένο.

Οἱ ἄντρες τὴν πρόσεχαν πολὺ καὶ τὴν φέριανε γύρα. Κι' αὐτὴ δισκοῦδαζε μὲ τίς φλυαρίες τους, γελοῦσε μὲ τίς φιλοφρονήσεις τους, βέβαιη γιὰ τὸν εἶναι τῆς καὶ λίγο ψυχρὴ, ὕστερα ἀπὸ κείνα ποῦ δοκίμασε μὲ τὸ γάμο τῆς.

Ἀνατίχιαζε ἀπὸ ἀηγία καὶ στὴν ἰδέα μόνο πὼς μπορούσε ποτὲ νὰ παραδοθῇ σ' ὅποιονδήποτε ἀπ' τοὺς κυρίους ἐκείνους μὲ τὰ σκληρὰ γένεια καὶ νὰ νοιώσῃ στὰ κορμί τῆς τὰ χοντρά τους χάρδια. Φρίκη! Ἀποροῦσε πὼς

ἐπῆρχαν γυναῖκες πὸν ἐνῶ δὲ θὰ τὰ συγχωροῦσαν ποτὲ στὸν ἄντρα τους, ἐπέτρεπαν σὲ ξένους ἄντρες φερσίματα πὸν τις ἐταπεινωσαν τόσο . . Ἀυτὴ τοῦλάχιστο θ' ἀγαποῦσε περισσότερο ἀκόμη τὸν ἄντρα της ἢν ζοῦσαν σὰ δυὸ φίλοι καὶ τὰ χάρδια τους σταματοῦσαν στὸ ἀγνὸν φιλί, ποῦναι τὸ χάρδι τῆς καρδιάς.

Ὅμως τρελλαίνονταν ἀπ' τὰ γλυκόλογα, τοὺς πόθους καὶ τις ἐπιθυμίες πὸν γυάλιζαν στὰ μάτια, τὰ φλογερὰ λόγια ἀγάπης, τις τρυφερὲς ἐξομολογήσεις πὸν τῆς αἰγοφιθούριζαν σ' αὐτὴ μουρμουριστὰ ἐρωτόλογα, πὸν μόλις τὰ μάντευε νοιώθοντας ὃ ὅλο της τὸ κορμὶ μιὰ ἀναιριχίλα, πὸν ξυπνοῦσε τὴ φιλαρέσκειά της κ' ἀναβε μέσα της μιὰ φλόγα αὐτοϊκανοποιήσεως, μισανόγοντας τὰ χεῖλη της, ὑγραίνοντας τὴ ματιὰ της καὶ ξανανάβοντας τὸ γυναικεῖο εἶναι της.

Ἀγαποῦσε κεῖνα τὰ tête-à-tête τ' ἀπόβραδο, κοντὰ στὴ φωτιά, στὸ μισοσκότεινο σαλόνι, τὴν ὥρα πὸν ὁ ἄντρας γίνεται πιδ ἐπίμονος, πὸν κομπιάζει καὶ τρέμει καὶ πέφτει στὰ γόνατα. . . Ἦταν γι' αὐτὴν ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστησι νὰ νοιώθῃ τὸ πάθος τοῦ ἄλλου, χωρὶς ἢ καρδιά νὰ παθαίνεται, νὰ θέλῃ τ' «ὄχι», ν' ἀποτραβᾷ τὸ χέρι της, ν' ἀνασηκῶνεται ψυχρὰ καὶ νὰ λέγῃ νὰ φέρουν φῶς, νὰ βλέπῃ νὰ συμμαζεῦνται θορυβημένοι καὶ φρενιασμένοι καὶ τρέμοντας ἀπ' τὸ κακό τους πὸν θάρχόταν ὁ ὑπηρέτης.

Εἶχε γέλια ψυχρὰ πὸν πάγωναν τις πιδ θερμὲς ἐκμυστηρέυσεις, λόγια σκληρὰ πὸν πλήγωναν τὴν πιδ φλογερὴ ἀγάπη, τόνους φωνῆς πὸν καὶ μόνοι θὰ μπορούσαν νὰ σκοτιώσουν ἕναν πὸν θὰ τὴν ἀγαποῦσε. . .

***

Δυὸ κύριοι τὴν παρακολουθοῦσαν πιδ ἐπίμονα—τόσο διαφορετικοὶ ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο.

Ὁ Πέτρος Περονές, νέος, ὠραῖος, πολὺ τοῦ κόσμου, εὐγενικός, μὲ τρόπους καὶ περιοσιὰ, ἄνθρωπος πὸν ἤξερε νὰ θέλῃ καὶ νὰ μὴν ἀφήνῃ νὰ τοῦ ξεφεύγῃ εὐκαιρία.

Ὁ ἄλλος, ὁ κ. ντ' Ἀβανσέλ, ἔτρεμε σὲν τὴν πλησίαζε καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ φανερώσῃ τὸ βαθὺ του αἰσθηματὶ τὴν ἀκολουθοῦσε ὁμως σὲν σκιά της, δείχνοντας τὸ μεγάλο του πάθος ζωγραφισμένο στὰ μάτια καὶ τὴ λαχτάρα στὴ θωριά του. . .

Τὸν πρῶτο τὸν φώναζε : «καπετὰν Φρακάς» καὶ τὸν ἄλλο : «τὸ πιστὸ πρόβατο». Στὸ τέλος-τέλος τὸν εἶχε σὰ σκλάβο της, τὸν ἔσεργε παντοῦ καὶ τὸν μεταχειρίζονταν σὰ δοῦλο.

Θὰ γελοῦσε, φυσικὰ, ἂν τῆς λέγαν διὸ θὰ τὸν ἀγαποῦσε. Κι' ὁμως τὸν ἀγάπησε μ' ἕναν τρόπο πολὺ περιέργο. Βλέποντάς τον δλοένα συνήθισε τὴ μιλιὰ του, τοὺς τρόπους, ὅλα του τὰ χαρακτηριστικὰ, ὅπως συνηθίζει κανεὶς καὶ μὲ τὸ ὁποῖο ζῆ πάντα.

Συχνὰ τὸν ἐβλεπε σ' ὄνειρό της τὸν ἴδιον, ὅπως ἦταν στὴ ζωὴ λεπτός, τρυφερός, ἀφροισιωμένος. Καὶ ξυπνῶντας ἀναπολοῦσε διὸ συγκρατοῦσε στὴ νύμφη της ἀπ' τ' ὄνειρο, καὶ τῆς φαινόταν διὸν τὸν ἀκουγε ἀκόμα, διὸ τὸν αἰσθανόταν ἀκόμα κοντὰ της.

Μιὰ νύχτα—ἴσως νᾶχε καὶ πυρετό—εἶδε πῶς τάχα ἦταν μαζί του ὁ ἕνα

δάσος καθισμένοι κι' οἱ δύο τους στὰ χόρτα... Τῆς ἔλεγε πράγματα εὐχάριστα σφιγγοντας καὶ συγχοφιλῶντας τὰ χέρια της. Κι' ἐκείνη ἔνοιωθε τὸ θερμὸ του ἄγγιγμα καὶ τὸ χάδι τῆς πνοῆς του παζοντας μὲ τὰ μαλλιά του καὶ κυττάζοντας τον μὲ τρυφερότητα... Σιγὰ—σιγὰ γλύστρησε στὴν ἀγκαλιά του, αὐτὸς τὴ φιλοῦσε στὰ μάτια, χωρὶς ἐκείνη ν' ἀποτραβιέται. Τὰ χεῖλη τους ἐνώθησαν κι' ἀφῆθηκε στὴν ἀγκαλιά του...

Αὐτὸ ἦταν. Μιά ἔκστασι πὺν δὲν ὑπάρχει στὴν πραγματικότητα· μὰ σιγμὴ ἀπειρησ, ἀσύλληπτης, ἰδανικῆς καὶ σαρκικῆς εὐτυχίας

Ἐπὴνησε ὀλότρημη κι' ἀλαλιασμένη. Ὅσο καὶ νὰ ξαναβρεθῆ κοντὰ του.

Ὅταν τὸν εἶδε τὸ πρωτὶ κοκκίνισ' ἀπὸ ντροπῆ, σὰν αὐτὸς ν' ἄξερε τ' ὄνειρό της. Κι' ἐνῶ κείνος τῆς μιλοῦσε τρυφερὰ γιὰ τὸν ἔρωτά του, αὐτὴ θυμῶνταν διαρκῶς, χωρὶς νὰ τῆς φεύγη ἀπὸ τὸ νοῦ οὔτε σιγμὴ, τὴ γλύκα τοῦ ὄνειρου της.

Τὸν ἀγάπησε. Τὸν ἀγάπησε μ' αἰσθημα ἀλλοιώτικο, ἄβρο κι' ἡδονικό, ἀναθυμούμενη τ' ὄνειρο ἐκεῖνο μ' ἕναν κρυφὸ φόβο στὴν καρδιά ὅτι δὲ θ' ἀπολάμβανε ποτὲ τὸν πόθο ποῦχε ξυπνήσει μέσα της.

Τέλος τοῦ τὰ ὠμολόγησε ὅλα, ὡς καὶ τὸ φόβο ποῦχε ἀπ' τὰ φιλιὰ του. Κι' ἐκεῖνος τῆς ἔκανε ὄροκο ὅτι θὰ τὴ σεβότανε...

Κι' ἀληθινά! Περάσαν οἱ δυὸ τους ὥρες μακρὲς, γλυκὲς ὥρες θελοῦ ἔρωτος ποῦ ἔσμιγαν μόνο οἱ ψυχῆς... Κι' ἔπειτα.. χῶριζαν μαργωμένοι, φλογισμένοι, παράλυτοι. Κάποτε ἄγγιζαν τὰ χεῖλη, βασιλεύαν τὰ μάτια, κι' αὐτοὶ στὸ μάκρος τοῦ φιλιοῦ ρουφοῦσαν ἀχόρταγα τὴν ἡδονή...

* *

Καταλάβαινε πὼς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ συγκαταθῆ, καὶ μὴ θέλοντας νὰ πείση, ἔγραψε τ' ἀντρός της πὼς ἤθελε νὰ γυρίσῃ σιμὰ του καὶ νὰ ξαναρχίσῃ τὴν ἡσυχὴ καὶ μοναχικὴ προτερηνὴ ζωὴ της.

Ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησε μ' ἕνα εὐγενικὸ γράμμα, ξορκίζοντας τὴν νὰ μὴ γυρίσῃ μεσοχείμωνα κι' ἐκτεθῆ χωρὶς λόγο μὲ μιά ἀπότομη ἀλλαγὴ στὴ διαπεραστικὴ ὑγρασία τῆς λαγκαδιᾶς.

ἔιχε ἕνα θυμὸ ἐναντίον του γιὰ τὴν ἀπεριορίστη ἐμπιστοσύνη του καὶ γιὰτὶ δὲν ἔνοιωθε, δὲν ὑπωπιεῦσταν διόλου τὸν ἀγῶνα πὺν αὐτὴ ἔκανε μέσα της. Τὸ Φεβρουάριο—ποῦ ἔκανε ὅλο καλὸν καιρὸ—ἄν κι' ἀπόφευγε ὅσο μποροῦσε νὰ βρισκεται πολλὴν ὥρα μόνη μὲ τὸ «πιὸτὸ πρόβατο», ὅμως δέχονταν κάποτε κατὰ τὸ ἡλιοβασιλεμα νὰ βγαίη μαζί του μὲ τ' ἀμάξι.

Ἐν' ἀπόβραδο πὺν φουσοῦσε χλιαρὸ ἀεράκι κι' ὠργοῦσαν ὅλοι οἱ χυμοί, εἶχαν βγῆ καὶ πάλι μαζί μὲ τὸ μόνιππο, πὺν πήγαινε ἀργὰ-ἀργὰ καθὼς πύκνωνε τὸ σκοτάδι. Ἐνοιωθε μέσα της νὰ κραυγαλοῦν ὀδες οἱ ὀρμὲς κι' ἐπιθύμεις της καὶ νὰ σέφνεται μοιραῖα πρὸς τὸ ὑπέριπτο σφιχταγκάλισμα—ὅπως σ' ὄνειρο... Καὶ σκέπτονταν τρέμοντας ὅτι πάει, τελείωσε, εἶναι χαμένη! Τὰ στόματά τους κάθε τόσο, ἀναζητῶντας τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, κολλοῦσαν σφιχτά, γιὰ νὰ τραβήχουν καὶ νὰ ξανασιμῆσουν.

Τὴ συνόδεψε ὡς σὶὸ σπίνι καὶ ξεθεωμένη, μισολιπόθυμη, μὲ μιά ἀσυγκράτητη ὑπερδιέγερσι, τὴν ἄφησε στὴν πόρτα κι' ἔφυγε...

Ἦ Παῦλος Περονές τὴν περίμενε στὸ σκοτεινὸ σαλονάκι.

Ἦταν τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι, ἰδνοίωσε σὰ νᾶκαιγε ἀπὸ πυρετό... .

Ἦ ἄρχισε νὰ τῆς μιᾶ σιγά, ἀπαλά, τρυφερά, γανουρίζοντας τὴν ἐρωτικό-παθη ψυχὴ τῆς.

Τὸν ἄκουγε χωρὶς ν' ἀπαντᾷ, ἀναπολῶντας τὸν ἄλλο, σὰ νᾶκουγε τὸν ἄλλο, σὰ νᾶχε τὸν ἄλλο ἀπέναντί τῆς σὲ μιὰ τέτοια παραίσθησι .. Δὲν ἔβλεπε παρὰ ἐκεῖνον, δὲν σκεπτόνταν ἄλλον ἀντρα στὸν κόσμον παρὰ ἐκεῖνον.. Κι' ὅταν πιά ἀνασκήρτησε στὶς δυὸ λέξεις : «Σ' ἀγαπῶ», ἦταν ἐκεῖνος, ὁ ἄλλος, ποὺ τὴν ἔσφιγγε στὸ στήθος—δύως πρὸ δλίγου σ' ἀμάξι, ποὺ τὴν τρέλλανε στὰ φιλιὰ—κατακτητῆς αὐτὸς ποὺ τὴν σφιχταγκάλιαζε, ποὺ τὴν κολλοῦσε ἀπάνω του, ἐντελῶς ἀπάνω του, μ' ὅλη τὴ θέρμη καὶ τὸν ὀργασμὸ τοῦ ἀντρίκειου κορμοῦ του... .

.

Ἦταν ξύπνησε—ἦταν ὄνειρο; ἦταν ἀλήθεια;...—ἔβαλε μιὰ στρογγυλὴ φωνή .. Ἦ Φρακάς, γονατιστὸς μπροστά τῆς, τὴν εὐχαριστοῦσε παθητικά, λούζοντας στὰ φιλιὰ τὰ λυμένα τῆς μαλλιά ..

— Γκρεμιστῆτε! Γκρεμιστῆτε ἀπὸ δῶ!

Ἦ ἐκεῖνος ἰάχε χάσει, δὲν καταλάβαινε τίποτε, κῆταξε νὰ περιμαζουτῆ.

— Εἰστε ἄνθρωποι!... σᾶς μισῶ!... κλέφτη! κλέφτη! γκρεμισοῦ!

Τέλος σηκώθηκε παραζαλισμένος, πῆρε τὸ καπέλλο του κι' ἔφυγε.

.

Τὴν ἄλλη μέρα γύρισε στὸ Ρέμα. Ἦ ἀντρας τῆς ἀπόρησε, φουικὰ, σὰν τὴν εἶδε... .

— Τί σοῦ ἦρθε;... .

— Δὲν μποροῦσα πιά νὰ ζήσω μακρὰ σου... .

Τὴ βρῆκε κάπως ἀλλαγμένη καὶ πολὺ ἀνόρεχτη... .

— Τί ἔχεις λοιπὸν κι' εἶσαι ἔτσι μελαγχολικὴ;

— Τίποτε, τί νᾶχω;... . καὶ συνεχίζοντας τὴν ἀπάντησι μέσα τῆς :

— Γιατί νὰ μὴν ὀνειρευόμαστε πάντα, ἀφοῦ μόνον στὰ ὄνειρα βρῶσκειται ἡ εὐτυχία;... .

.

Τὸ «πιστὸ πρόβατο» πῆγε τὸ καλοκαῖρι νὰ τῆ δῆ.

Τὸν δέχτηκε χωρὶς καμμιά συγκίνησι, σὰ νὰ μὴν τὸν εἶχε ἀγαπήσει ποτὲ ἄλλοῦταικα, παρὰ σ' ὄνειρο ποὺ τὸ διέκοψε οὐκιδρὰ ὁ Παῦλος Περονές.

Κι' ὁ νέος ποὺ ἔξακολουθοῦσε νὰ τὴν ἀγαπᾷ σκεπτότανε στὸ δρόμο καθὼς γύριζε:

— Παράξενα πλάσματα κι' αὐτὲς οἱ γυναῖκες... πολὺ παράξενα... .

